Regd. No. 2975

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் - 349

ஆசிரியர்: P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

SRI RAMANUJAN

Editor:

Mahamahimopadhyaya

P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHIPURAM–631503.

வருஷச் சந்தா 10 ரூ. ஜீவியச் சந்தா ரூ. 25

பேரருளாளன் பெருந்தேவித் தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்களும் வாழி அருளிச்செயல் வாழி
தாழ்வாதுமில் குரவர் தாம்வாழி—ஏழ்பாரும்
உய்ய அவர்கள் உரைத்தவைகள் தாம்வாழி
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

பிங்கள ௵ 10—7—1977

திருநாங்கூர் வண்புருடோத்தமம் ஸன்னிதி ஸம்ப்ரோக்ஷணம்

(ஸ்ரீ உ. வே. *திருநாங்கூர்* P. B. K. *ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்*, சிரோமணி வித்வான்.)

திருநாங்கூரில் வண்புருடோத்தம திவ்யதேசம் ஜீர்ணமாயிருந்ததை உத்தாரணம் செய்து திருப்பணி பூர்த்தியாகி மஹா ஸம்ப்ரோக்ஷணம் நிகழும் பிங்கள வருஷம் ஆனிமாதம் 12-ந் தேதி ஞாயிற்றுக்கிழமை (26—6—77) காலை வெகு விமரிசையாக நடைபெற்றது. ஸம்ப்ரோக்ஷணாங்கமாக 22-6-77 புதன் மாலை அநுஜ்ஞை ம்ருத்ஸங்க்ரஹணம் வாஸ்துசாந்தி நடைபெற்றது. கர்ப்பக்ருஹத்தில் (மூலஸ்தானத்தில்) ருக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வண வேதங்கள் ஸ்ரீ ராமாயண பாரத ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணங்கள் ஸ்ரீபாஷ்யம் திவ்யப்ரபந்தம் இவை தொடங்கப்பட்டது. 23—6—77 வியாழன் காலை வண்புருடோத்தமன் யாகசாலைக்கு எழுந்தருளி, யாகசாலை கார்யங்கள் ஆரம்பமாயின. காலை மாலை இருவேளைகளிலும் பூர்ணாஹுதி ஸேவை சாற்றுமுறை நடைபெற்றது. 23—6—77 மாலை 4 மணிக்கு ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் வித்யாபூஷணம் ப்ருந்தாவனம் ஸ்ரீரங்கஜீ மந்திரம் ஆஸ்தான வித்வான் திருநாங்கூர் ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியின் ஆத்யக்ஷ்யத்தில் உபந்யாஸம் நடைபெற்றது. ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் ஆசிரியர் புத்தூர் S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமியும், ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் திருமலை அனந்தாண்பிள்ளை சதாபிஷேகம் கோவிந்த நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமியும் உபந்யஸித்தனர், எல்லா உபந்யாஸங்களும் புருடோத்தம பரத்வ விஷயமாயே அமைந்தன. 24-6-77 ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் ஸலக்ஷண கனபாடி திருக்கண்ணபுரம் சௌரிராஜய்யங்கார் ஸ்வாமி தாம் அச்சிட்ட சிறுபுலியூர் ஸ்வாமி வாதித்த 'ஸதநுஷ்டான தர்ப்பணம்' என்னும் க்ரந்தத்தை வெளியிட்டு அதன் விஷயத்தை உபந்யஸித்தார்.

25—6—77 சனி மாலை 5-30 மணி முதல் 7-30 மணி வரை ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் ஸ்ரீராமாநுஜ மிஷன் பொதுச் செயலாளர் திருநாங்கூர் ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியும், ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் வாகம்ருதவர்ஷி வேளுக்குடி K. வரதாசார்ய ஸ்வாமியும், ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் விஞ்சிமூர் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியும் ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் தினமணி ஆசிரியர் குமாரவாடி ராமாநுஜய்யங்கார் ஸ்வாமியும் உபந்யஸித்தனர் 26—6—77 காலை 9 மணிக்கு வண்புருடோத்தமன் யாகசாலையிலிருந்து புறப்பட்டு கண்டருளி பெருமாள் தாயார் ஸ்ரீராமன் ஸன்னிதி விமான ஸம்ப்ரோக்ஷணமாகி கர்ப்பக்ருஹத்துக்கு எழுந்தருளினார். மூலஸ்தானத்தில் வேத இதிஹாஸ புராண ஸ்ரீபாஷ்ய திவ்யப்ரபந்த சாற்றுமுறை நடைபெற்று தீர்த்த விநியோக கோஷ்டி நடைபெற்றது. ஸ்ரீ உ. வே வித்வான் ஜகத்குரு காதி கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி திருக்குமாரரோடு எழுந்தருளி கோஷ்டியை அலங்கரித்தருளினார் பாராயணங்களில் அந்வயித்த ஸ்வாமிகளுக்கு ஸம்பாவனை ஸ்ரீ காதிஸ்வாமி திருக்கைகளினாலே ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது. இரவு பெரிய திருவடி வாஹனப் புறப்பாடுடனும் ஹரிகதா காலக்ஷேப—ஸங்கீதக் கச்சேரிகளுடன் ஸமாப்தமாயிற்று.

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 349

ஆசிரியர்:
மஹாமஹிமோபாத்யாய ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர்

தொகுதி 30 | பிங்களஸூ ஆனிமீ 10—7—1977 | பகுதி—1

ஸ்ரீராமாநுஜனுக்குப் புத்தாண்டு பிறப்பு

அன்பர்களே!, நமது ஸ்ரீராமாநுஜன் இருபத்தொன்பது பிராயங்களைக்கடந்து முப்பதாவது பிராயத்தில் இனிதுஅடிவைக்கின்றதின்று. அன்பர்களனைவருடையவும் ஆசியைக் கோருகின்றது. ஸ்ரீராமாநுஜனுதான் ஆசார்ய ஸார்வபௌமரான ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரை ஒரு சுலோகத்தினாலும் ஒருசெய்யுளினாலும் வாழ்த்துகின்றது.

சுலோகம் வருமாறு:

ஸ்வாமிந்! யதீந்த்ர! பவதீயக்ருபாகடாக்ஷபூர்ண சராமி புவநே ஸு ஸுகம் ஸமேதம்,
ஏவம் ஸதாம் பரிஸரேஷு சிரம் விஹர்த்தும் பாக்யம் லபேய பவதீயக்ருபாகடாக்ஷாத்.

(இதன்பொருள்.) ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரே! தேவரீருடைய கருணைகடாக்ஷவைபவத்தினால் இவ்வுலகிலெங்கும் இதுகாறும் இனிது ஸஞ்சரித்துவருவதுபோலவே மேலும் நெடுநாளளவவும் ஸத்துக்களுள்ள விடங்களிலே ஸஞ்சரிக்க தேவரீரைச் சேர்ந்தவர்களின் அருள்நோக்கால் பாக்கியம் பெறுவேனாக. ... ... *

(செய்புள்—வெண்பா.)

எந்தை யெதிராசா! இன்றளவு முன்னருளால்
இந்த நிலத்தெங்கு மெல்லார்க்கும்—சிந்தைதனில்
தேனூறி யெப்பொழுதும் தித்திக்கவே நின்றேன்
நாளைநு மிங்ஙனமே நல்கு. —என்பதாம்.

(இதன்பொருள்.) ஸ்வாமிந்! எம்பெருமானாரே! நான் தோன்றினபின் கடந்த இருபத்தொன்பது பிராயமளவும் தேவரீர்திருவருளால் இந்நிலவுலகத் தெங்குமுள்ள எல்லார்க்கும் நெஞ்சில் எப்போதும் தேனூறித் தித்திக்கும்படி இருந்துவருகிறேன்; மேலுள்ள காலமெல்லாம் இப்படியேயிருந்து வரும்படி திருவுள்ளம் பற்றவேணும்.(என்று ஸ்ரீராமாநுஜன் பத்திரிகை பிரார்த்திக்கிறபடி.) ... ... *

மங்களகரமான பிங்கள ஸம்வத்ஸரத்தில் இன்னமும் ஒன்பது மாதங்களுக்கு மேல் ஶேஷித்திருப்பதால் எம்பெருமானருடைய திவ்யஸூக்திப் பெருமைகளையும் தொடர்ந்து அநுபவிக்க விரும்புகின்றோம். வடமொழி வல்லுநர்க்கும் த்ருப்திகரமாம்படி **விசிஷ்டாத்வைதசந்த்ரிகா** என்கிற ஸம்ஸ்க்ருதக்ரந்தமொன்றையெழுதி இன்று வெளியிட்டிருக்கிறோம். எளியவசன நடையிலேயேயுள்ளது.தேவநாகரலிபியில்அச்சிடப்பட்டுள்ளது. நமது ஸம்ஸ்க்ருத பத்ரிகையான வைதிக மநோஹராமூலமாக இது வெளிவருவதனால் அப்பத்ரிகை பெறுமவர்களுக்கு இது கிடைத்தே தீரும். ... ... ●

ஆனிமாதத்திற்காகப் பெரியாழ்வாரைச் சிந்திப்போம்.

*ஆனிதன்னிற் சோதிநன்னாளவதரித்த பெரியாழ்வாரைச் சிந்திக்கும் வகைகள் பலவுண்டு; அவற்றில் ஒருவகை—மற்றுள்ளவாழ்வார்களொருவரும் அருளிச்செய்யாமல் இவரொருவர் மட்டும் அருளிச்செய்தவையான இதிஹாஸங்களைச் சிந்திப்பதாம்.

ஆழ்வார்களில் ஒரு திவ்யப்ரபந்தமருளிச்செய்தவர்கள் ஐவர்; முதலாழ்வார்கள் மூவரும், குலசேகராழ்வாரும் திருப்பாணாழ்வாரும்.

இரண்டு திவ்யப்ரபந்தங்களருளிச் செய்தவர்கள் மூவர்;—

நான்முகன் திருவந்தாதியும் திருச்சந்தவிருத்தமுமருளியவர்—திருமழிசையாழ்வார்.
திருப்பல்லாண்டும் திருமொழியுமருளிச்செய்தவர்—பெரியாழ்வார்.
திருமாலையும் திருப்பள்ளியெழுச்சியு மருளிச்செய்தவர்—தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்.

நான்கு திவ்யப்ரபந்தங்களருளிச் செய்தவர்—நம்மாழ்வார்.

ஆறு திவ்யப்ரபந்தங்களருளிச்செய்தவர்—திருமங்கையாழ்வார்.

பெரியாழ்வாருடைய ப்ரஶம்ஸையே இப்போது ப்ராப்தமாதலால் அவருடைய இரண்டு திவ்யப்ரபந்தங்களுள் முதலதான திருப்பல்லாண்டில் சில விசேஷக்குறிப்புகள் கேளீர்; **பல்லாண்டு** என்கிறவாசகம் நம்மாழ்வாருடைய திருவாக்கில் (திருவாய்மொழி 7–3–11) *மிக்கவோராயிரத்துள் இவைபத்தும் வல்லார்களைத், தொக்குப் **பல்லாண்டிசைத்துக்** கவரிசெய்வ ரேழையரே* என்றவிடத்தும், திருமங்கையாழ்வாருடைய திருவாக்கில் (பெரியதிருமொழி — 6–2–5.) *பாண்டேன் வண்டறைபுங் குழலார்கள் பல்லாண்டிசைப்ப* என்றவிடத்திலும் காண்பதாயினும் பல்லாண்டு பாடுவதற்கென்று தனிப் பிரபந்தமிட்டருளினவர் பெரியாழ்வாரொருவரேயாவர். திருப்பல்லாண்டில் இரண்டு விசேஷங்கள் குறிக்கொள்ளத்தக்கன; (1.)*தீயிற்பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி திகழ்திருச்சக்கரத்தின், கோயிற்பொறியாலே யொற்றுண்டு நின்று* என்கிற பாசுரத்தினால் தப்தசக்ராங்கனத்தை வ்யக்தமாகப் பேசியிருப்பது. (2) *அல்வழக்கொன்றுமில்லா வணிகோட்டியர்கோன் அபிமானதுங்கன், செல்வனைப்போலத் திருமாலே! நானுமுனக்குப் பழவடியேன்* என்கிற பாசுரத்தினால் ஸமகாலத்திலுள்ளவொரு மஹாநுபாவரை [திருக்கோட்டியூர் செல்வநம்பியைப்] புகழ்ந்து பேசியிருப்பது. மேலே (பெரியாழ்வார்) திருமொழியிலும் திருக்கோட்டியூர்ப் பதிகத்தில்—(4-4-8) *நளிர்ந்த சீலன் நயாசலன் அபிமானதுங்கனை நாடொறும் தெளிந்த செல்வனைச் சேவகங்கொண்ட செங்கண்மால் திருக்கோட்டியூர்* என்னும் பாசுரத்தினால் அந்தச் செல்வநம்பியைப் புகழ்ந்து பேசியிருப்பது காணத்தக்கது. இரண்டிடத்திலும் **அபிமானதுங்கன்** என்கிற

அடைமொழியை யருளிச்செய்திருக்கையாலே இஃது அப்பெரியார்க்கு விருதுநாம மென்று தோன்ற நின்றது.

மஹர்ஷிகளின் கோஷ்டியில் *உபமாநமஶேஷாணாம் ஸாதூநாம் யஸ் ஸதா பவத்* என்னப்பட்ட ப்ரஹ்லாதாழ்வானும், ஆழ்வார்களின் கோஷ்டியில் இச் செல்வ நம்பியும், ஆசாரியர்களின் கோஷ்டியில் கூரத்தாழ்வானும் விஶேஷித்து ப்ரஶம்ஸிக் கப்பெற்றவர்கள்—என்பர் நம் முதலிகள்.

இவ்வாழ்வார்க்குப்பெரியாழ்வாரென்று வழங்கும் திருநாமத்தைப்பற்றி வேதாந்த தேசிகன் கோதாஸ்துதியில் *நாதஸ் து தே மதுபிதஸ் ஸ்துதிலேஶவஶ்யாத் கர்ணாம் ருதஸ்துதிஶதைரநவாப்த பூர்வம், த்வந்மௌளிகந்த ஸுபகாம் உபஹ்ருத்ய மாலாம் லேபே மஹத்தரபதாநுகுணம் ப்ரஸாதம்* என்கிற சுலோகத்தினால் காரணவிஶேஷ மருளிச் செய்துள்ளார். ஆண்டாள் சூடிக்களைந்த மாலையை அரங்கனுக்கு உபஹரித் ததனால் பெரியாழ்வாரென்னும்படியான அநுக்ரஹத்தைப் பெற்றார்—என்பது இந்த சுலோகத்தின்கருத்து. இங்கு மற்றொருவிதமான நிர்வாஹமுமுண்டு; அதனை உபதேச ரத்தினமாலையில் மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்துள்ளார்; அதில் *மங்களாசாச னத்தில் மற்றுள்ளவாழ்வார்கள் தங்களார்வத்தளவு தானன்றிப் பொங்கும் பரிவாலே வில்லிபுத்தூர்ப் பட்டர்பிரான் பெற்றான். பெரியாழ்வாரென்னும் பெயர்* என்கிற பாசுரங் காண்க. ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஜடாயு மஹாராஜர்க்குப்பெரிய வுடையார் என்று திருநாமம். பெரிய ஸ்வாமியென்று பொருள். எதனால் அவர் பெரியவராயினர்? என்று விசாரம் ப்ராப்தம். இங்கே நம் ஆசாரியர்களின் அருமருந்தன்ன நிர்வாஹம் கேண்மின்; பிராட்டியைப் பிரிந்த பெருமாள் பம்பாநதிக்கரையில் வாசாமகோசரமாக நிர்வேதப்படுவதைக்கண்ட திருவடி (அநுமன்) 'ஸமுத்ர இவ காம்பீர்யே' என்றுபோற் றப்பட்ட இராமன் தன்னுடைய காம்பீர்யத்தையெல்லாமிழந்து ஒரு பெண்பெண்டாட் டிக்காக இப்படி கிலேசப்படுவதே! என்று வெறுத்திருந்தானும்; அவ்வநுமான் தானே இலங்கையிற் சென்று பிராட்டியைக்கண்டவாறே *துஷ்கரம் க்ருதவாந் ராமோ ஹீநோ யத் அநயா ப்ரபு:, தாரயத்யாத்மநோ தேஹம் ந ஶோகேநாவஸீததி* என்றான். 'இப்படிப்பட்ட பிராட்டியைப் பிரிந்து பெருமாள் உடனே உயிர்மாயாதே எப்படி உடலைத் தரித்திருக்கின்றார்! என்று சிந்தை கலங்கி நைகின்றார் திருவடி. பெருமாள் மாயாமைக்குக் காரணம் கண்டு கூறவேணும். மாரீசவதம்பண்ணி மீண்ட பெருமாள் பர்ணசாலையில் பிராட்டியைக் காணாது அங்குமிங்குந் திரிந்து வருந்துகிறபடியைக் கண்ட ஜடாயுமஹாராஜர் *யாமோஷதிமிவாயுஷ்மந்! அந்வேஷஸி மஹாவநே, ஸா தேவீ மம ச ப்ராணா: ராவணேந உபயம் ஹ்ருதம்* என்று நடந்த செய்தியைச் சொன் னார். இந்த *யாமோஷதிமிவ ஸ்ரீமந்! *யாமோஷதிமிவ ஸ்வாமிந்!* என்றாற்போலே ஸம்போதியாதே *ஆயுஷ்மந்!* என்று ஸம்போதித்த ஜடாயு மஹாராஜரின் கருத்து, இந்த வ்யஸநத்தால் பெருமாளுடைய திருமேனிக்கு யாதோர் அவத்யமும் நேரா திருக்கவேணுமென்று ஆஶாஸித்தபடியேயாம். அஸ்தாநே பயஶங்கைதானே மங்களாஶாஸநத்திற்கு ஹேது. இந்த மங்களாஶாஸநத்தாலேயே பெருமாள் *தஶ வர்ஷஸஹஸ்ராணி தஶ வர்ஷஶதாநி ச, ராமோ ராஜ்யமுபாஸித்வா* என்னும்படி யெழுந்தருளியிருந்தது. இப்படி மங்களாஶாஸனம் செய்ததற்காகவே ஜடாயு மஹா ராஜர்க்குப் பெரியவுடையாரென்று திருநாமமாயிற்று. இந்த நிர்வாஹத்தை...

யொற்றியே மணவாளமாமுனிகளின் (கீழே யெடுத்துக்காட்டிய) உபதேசர்த்தின மாலைப் பாசுரமவதரித்ததென்றுணர்க. ... ... *

இனி இவ்வாழ்வாருடைய இரண்டாவதுப்ரபந்தமான திருமொழியில் இவ்வாழ்வாரால் மட்டும்அநுபவிக்கப்பட்ட இதிஹாஸங்களையும்விசேஷங்களையும்விளக்குவோம். விசேஷப் பாசுரங்களை முன்னம் குறிப்பிட்டு, பின்னை அவற்றிற்கு விவரணம் செய்வோம். *வண்ணமாடங்களென்கிற முதற்பதிகந் தொடங்கி (3-6.) *நாவலம் பெரியதீவினில் வாழுமென்கிற பதிக மளவாக இருநூற்றறுபது பாசுரங்களினால் கண்ணபிரானுடைய பாலலீலைகளைப் (பிள்ளைத் தமிழ் என்னும் முறையில்) அநுபவித்த அதிசயம் பராசர பாராசர்யாதிகளான மஹர்ஷிகளிலும் ஆழ்வார்களிலும் ஒருவர் பக்கலிலும் காணமுடியாதது. *க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாதத்வமென்று விருதுபெற்ற நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில்(5-10)*பிறந்தவாறும்*(6-4.)*குரவையாய்ச்சியரோடு கோத்ததும்*என்கிற இரண்டு பதிகங்களினால் மட்டுமே அநுபவித்த க்ருஷ்ண சேஷ்டிதங்களைப் பரிபூர்ணமாக அநுபவித்தவர் பெரியாழ்வாரொருவரே யன்றோ. ஆண்டாள் தனது திருமொழியில் (7-10.) *போகத்தில் வழுவாத புதுவையர்கோன்* என்று திருத்தகப்பனாரைப் புகழ்ந்து கூறியது இதுபற்றியே யன்றோ. பெரியாழ்வார்போகத்திற்கு வானவர்போகமும் ஈடாகாதென்பர் பெரியோர். *பெருநீர்த் திரையெழு கங்கையிலும் பெரியதோர் தீர்த்தபலம் தருநீர், சிறுச்சண்ணம் துள்ளஞ்சோரத் தளர்நடை நடவானோ* என்றும், *வட்டுநடுவே வளர்கின்ற மாணிக்க மொட்டு நுனையில் முளைக்கின்ற முத்தேபோல், சொட்டுச் சொட்டென்னத் துளிக்கத் துளிக்க, என்குட்டன் வந்தென்னைப் புறம்புல்குவான்* என்றும் பணித்த பாசுரங்கள் யசோதைப் பிராட்டி பணித்ததுபோல் காணப்படினும் அவள் தானும் இவை பேசியறியாளே.

மற்றையாழ்வார்கள் பேசாது இவரொருவரே பேசின இதிஹாஸங்கள்—

1 (1-8-5) * கழல்மன்னர்சூழக் கதிர்போல்விளங்கி எழலுற்றுமீண்டேயிருந்து*
2 (1-8-8) * என்னிதுமாயம்...மன்னுநமுசியை வானில் சுழற்றிய *
3 (2-7-8) * சீமாலிகனவனோடு தோழமைக்கொள்ளவும் வல்லாய் சாமறவனை நீ *
4 (3-10-2) * அல்லியம்பூமலர்க்கோதாய்...மல்லிகைமாமாலைகொண்டங்கார்த்தது *
5 (4-1-5) *வாரேறு கொங்கையுருப்பிணியை வலியப்பிடித்துக்கொண்டு தேரேற்றிச் சேனை நடுவுபோர் செய்ய* (3-9-3) *உருப்பிணி நங்கையைத் தேரேற்றிக் கொண்டு.........செருக்குற்றான் வீரஞ்சிதையத் தலையைச் சிரைத்திட்டான்.* (4-3-1) *உருப்பிணிநங்கைதன்னை மீட்பான் தொடர்ந்தோடிச்சென்ற உருப்பனையோட்டிக் கொண்டிட்டு*
6 (4-1-8) *நாழிகை கூறிட்டு...சயத்திரதன்தலையைப்பாழிலுருளப் படைபொருதவன்
7 (4-2-7) *மன்னர்மறுக.....மோழையெழுவித்தவன்*
8 (4-9-5) *ஆமையாய்க் கங்கையாய் ஆழ்கடலாயவனியாயருவரைகளாய், நான்முகனாய் நான்மறையாய் வேள்வியாய்த் தக்கணையாய்த் தானுமானான், சேமமுடை நாரதனார் சென்றுசென்று துதித்திறைஞ்ச*
9 (4-9-6) *மைத்துனன்மார் காதலியை மயிர்முடிப்பித்து...உத்தரைதன்சிறுவனையும் உய்யக்கொண்டவுயிராளன்*

10 (3-10-6) *சித்திரகூடத்திருப்ப* (2-6-7) *பொற்றிகழ் சித்திரகூடப் பொருப்பினில்......மற்றைக் கண்கொள்ளாமே*.

— இனி இவற்றிற்கு விவரணம் காண்க —

— *கண்ணனது சோதியைக்கண்டு துரியோதனாதியர் எழுந்தது* —

1. (*கழல் மன்னர் சூழ.*) கண்ணபிரான் பாண்டவதூதனாய்த் துரியோதனன் பாடே யெழுந்தருளினபோது, அக்கண்ணன் வருகையை முன்னம் அறிந்த துரியோதனன் பல அரசர்களைச் சபைகூட்டி யிருத்தி "இங்கே கண்ணன்வருவன்; வந்தால் ஒருவருமெழுந்து அவனுக்கு மரியாதை செய்யலாகாது" என்று உறுதியாய் நியமித்துத் தானும் ஸபையிலே உறுதியுடனிருக்க, மஹா தேஜஸ்வியான கண்ணபிரான் அங்கே யெழுந்தருளினவளவிலே அங்கிருந்த அரசர்களனைவரும் துரியோதனனுமுட்பட ஸ்ரீக்ருஷ்ண பரமாத்மாவின் சோதியைக்கண்டு பரவசர்களாயெழுந்து நிற்க, துரியோதனன் அரசர்களைநோக்கி 'என்கட்டளையை மீறி ஏன் எழுந்தீர்கள்?' என்று சீறி வினவ, 'பிரபு எழுந்தபடியால் நாங்களெழுந்தோம்' என்று அவர்கள்கூற, தான் எழுந்ததைப் பிறகு அறிந்த துரியோதனன் மீண்டு சடக்கென ஆசனத்திலுட்கார்ந்து கண்ணனை நோக்கினன். மஹாபாரதத்தில் *யதாஹம் கேஶவே வ்ருத்திம் அவரா:! ப்ரதிபேதிரே* என்று கூறியுள்ளதற்கு விவரண மிப்பாசுரம்.

— *உலகளக்கும்போது நமுசியை வானில் சுழற்றியது* —

2. (*என்னிதுமாயம் ...மன்னுநமுசியை வானில் சுழற்றிய*) மாவலி பக்கல் மூவடிவேண்டி நீரேற்று மூவுலகளந்த சரிதையை ஆழ்வார்களெல்லாரும் அருளிச் செய்திருந்தாலும், உலகளக்கிறபோது வந்து தர்க்கித்த நமுசியென்பவன் பங்கப்பட்ட கதையை இவ்வாழ்வாரொருவரே பேசினர். (கதையின்விவரணம்.) வாமனமூர்த்தி உலகளக்க ஓங்கினபோது அதுகண்ட மஹாபலியின் மகனான நமுசி ஓடிவந்து, யாசிக்கும்போதிருந்த வடிவம் மாறி அளக்கிறவிது என்ன மாயச் செய்கை! நீ செய்யுமிந்த மாயத்தை என் தகப்பனறியான்; நீ யாசிக்க வந்தபோதிருந்த வடிவத்தையே கொண்டு அளக்கவேணு மென்று பிடிவாதமாய்ச் சொல்லித் தடுக்க, அவனை ஆகாயத்திலே சுழற்றியெறிந்தனன் பகவான் என்பதாம்.

— *மாலிகன் தலையைச் சக்கரத்தால் மடித்தது* —

3. (*சீமாலிகனவனோடு.*) மாலிகன் என்பானொருவன் கண்ணபிரானுக்கு உயிர்த்தோழனாய் அப்பிரானிடத்தில் பலவகையாயுதங்களையும் பயின்று ஒருவர்க்கு மஞ்சாமல் அஹங்காரியாய் ஸாதுஜநங்களை ஹிம்ஸித்துக்கொண்டிருக்க, கண்ணபிரான் 'நண்பனாகிய இவனை நாம் கொல்வது தகாதே! என்ன செய்யலாம்? என்று வியாகுலப்பட்டு, ஒருநாள் அவனை நோக்கி 'நீ இப்படிச் செய்வது தகாது'என்ன;ஆஸுரப்ரக்ருதியான அந்த மாலிகன் தன் வாயில் வந்தபடி பிதற்றி 'நீ எல்லா ஆயுதங்களையும் எனக்குக் கற்பித்தும் சக்ராயுதப் பயிற்சியை மாத்திரம் செய்விக்க வில்லையே' என்று கண்ணன்மேற் குறைகூற, 'இதில் பழகுவது உனக்கு முடியாது' எனக்கே அஸாதாரணமானது, என்ன; 'என்னால் முடியாதது மொன்றுண்டோ? நீ அவச்யம் அதைக்

கற்பிக்கவேணும்' என்று அவன் நிர்ப்பந்திக்க, கண்ணன் 'இதுதான் தக்க ஸமயம்' என்று திருவுள்ளத்திற்கொண்டு சக்ராயுதத்தை யெடுத்துத் தன் ஒற்றை விரலால் சுழற்றி மேலெறிந்து கையிலேற்க, 'இது எனக்கு அரிதோ?' என்று மாலிகன் சொல்ல, 'இது உனக்கு அரிதே' என்று கண்ணன் சொல்லவும் அதை அவன் கேளாமல் அச்சக்கராயுதத்தை வாங்கிச் சுழற்றி யெறிந்து பிடிப்பதாக நினைத்துத் தன் கைவிரலைக் கழுத்துக்கு அடுத்துவைத்து நிற்க, அச்சக்கரம் சுழன்று வருவதற்கு இடம் போதாமையாலே அதன் வீச்சு இவன் கையில் பிடிபடாமல் இவன் தலையை அரிந்துவிட்டதென்பது—இப்பாட்டில் குறித்த கதை. இவ்வரலாறு எந்தப் புராணத்திலுள்ளதென்று ஆராய்ந்து பார்த்தும் பல பெரியோர்களைக் கேட்டும் ஆகரம் அறியப் பெற்றிலேன்; வந்தவிடத்திற் கண்டுகொள்க. *தத்ஸர்வம் தர்மவீர்யேண யதாவத் ஸம்ப்ரபச்யதி* என்று சதுர்முகன் வரத்தினால் வால்மீகி முனிவர் பகவதவதார வ்ருத்தாந்தங்களைத் தாமாக ஸாக்ஷாத்கரித்ததுபோலே ஆழ்வாரும் *மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றுத் தாமாக ஸாக்ஷாத்கரித்தவற்றில் இவ்வரலாறு ஒன்று என்பர் பெரியோர்; இப்பிரபந்தத்தின் ஈற்றுத் திருமொழியின் ஆரம்பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்திலே பெரியவாச்சான் பிள்ளை தாமும் இதை ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்துள்ளார். ... ... *

— *பிராட்டி மல்லிகை மாமாலைகொண்டு பெருமானைக் கட்டினது* —

4. (*அல்லியம்பூ...மல்லிகைமாமாலை கொண்டு*) அயோத்தியிலிருந்த காலத்தில் பிராட்டியும் பெருமாளும் ராத்திரிவேளையில் ஏகாந்தமான இடத்தில் உல்லாஸமாக இருக்கையில், பிரணயரோஷத்தினால் பிராட்டி பெருமாளை மல்லிகை மாலையைக் கொண்டுகட்டியதை அநுமான் பிராட்டிக்கு அடையாளமாகக் கூறுகின்றான்; இது மிகவும் அந்தரங்கமாக நடந்திருக்குமாதலால், இது மற்ற அடையாளங்களைப் போலன்றிச் சிறந்த அடையாளமாகும். இப்பதிகத்தில் வநவாஸஞ்சென்றமை இன்னும் கூறப்படாமையால், இச்செயலை நாட்டிலிருந்தபோது நிகழ்ந்ததாகக் கொள்வது பொருந்தும்.

— ருக்மிணீபரிணய கதையின் விவரணம் வருமாறு; —

5. (*வாரேறு கொங்கை புருப்பிணியை வலியப்பிடித்துக் கொண்டு*) நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் 9-10-5. *அன்றங்கமர்வென்று உருப்பிணிநங்கையணிநெடுந்தோள் புணர்ந்தான்* என்று ருக்மிணீவிவாஹத்தை மிகச்சுருக்கமாகவே பேசினர் ஆண்டாளும் திருமொழியில் (11-9.) "கண்ணாலங் கோடித்துக் கன்னி தன்னைக் கைப்பிடிப்பான், திண்ணார்ந்திருந்த சிசுபாலன் தேசழிந்து, அண்ணாந்திருக்கவே ஆங்கவளைக் கைப்பிடித்த பெண்ணாளன்" என்றிவ்வளவே பேசினள். இவ்வாழ்வாரொருவரே மூன்று பாசுரங்களில் சிறிது விரித்துரைத்துள்ளார்.

ருக்மிணீ விவாஹ வ்ருத்தாந்தம் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் ஐந்தாவது அம்சத்தில் இருபத்தாறுமத்யாயத்தில் அதிஸம்க்ஷிப்தமாக முடிக்கப்பட்டது. ருக்மிணியைக் கண்ணன் காதலித்திருந்தான். அவளும் கண்ணனைக் காதலித்திருந்தாள். கண்ணன் அவளைத் தனக்குக் கொடுக்கும்படி யாசித்தும் ருக்மிணியின் உடன் பிறந்தவனான ருக்மியானவன் த்வேஷத்தினாலே கண்ணனுக்குக் கொடாமல் சிசுபாலனுக்குக் கொடுப்பதாகவாக்களித்துக்கண்ணாலமும் கோடித்துவிட்டான். அப்போது அங்குசிசுபாலாதிகள்

வந்து சேர்ந்தது போல ஸ்ரீக்ருஷ்ண பலராமாதிகளும் வந்துசேர்ந்தனர். விவாஹத்தின் முன்னுளே கண்ணன் ருக்மிணியைக் கவர்ந்து த்வாரகைக்குத் தேரேற்றிக் கொண்டு போனுன். பிறகு ப்ரபலயுத்தம் நடக்க, வெற்றிபெற்ற கண்ணன் த்வாரகையில் ருக்மிணியை விதிப்படி மணந்து கொண்டான்—என்னுமிவ்வளவே ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் கூறிய கதை. ஹரிவம்சத்தில் விஷ்ணுபர்வத்தில் 59, 60 ஆகிய இரண்டு அத்யாயங்களில் இக்கதை சிறிது விரிவாக வருணிக்கப்பட்டது. அதிலும் ருக்மிணீ ஹரணம் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டு, பிறகு நடந்த போர் மிக விரிவாக வருணிக்கப் பட்டுளது. ஸ்ரீ பாகவத—தசமஸ்கந்தத்தில் (52, 53, 54 அத்யாயங்களில்) இக்கதை விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. அதனை ஸம்க்ஷேபித்து எழுதுகின்றேமிங்கு. விதர்ப்ப தேசத்தரசன் பீஷ்மகனென்பவன். அவனுக்கு ஐந்து புத்திரர்களும் ஒரு புத்திரியு மிருந்தனர். அவள்தான் ருக்மிணியென்கிற கடைப்பெண். அவள் இயற்கையில் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியின் அம்சமாதலாலும், தன் தந்தையைக் காண வருபவர்கள் பலரும் ஸ்ரீக்ருஷ்ண குண சேஷ்டிதங்களை மேம்படச்சொல்லக் கேட்டவளாதலாலும் கண்ண பிரான்மீது மிக்க மயல்கொண்டாள். அவனையே மணந்து கொள்வதாக வுறுதிகொண் டாள். கண்ணனும் ருக்மிணியின் குணாதிசயங்களைக் கேட்டிருந்து அவளையே நெஞ்சிற் கொண்டனன். இந்த ஸம்பந்தத்தை உற்றுறவினரனைவரும் உகந்திருந்தனர். ருக்மியென்கிற அவளதுதமையன்மட்டும் கண்ணனிடத்துப் பகைகொண்டிருந்ததனுல் தங்கையான ருக்மிணியை சிசுபாலனுக்கு மணம் புரிவிக்க எண்ணங்கொண்டான். இதை யறிந்து மிக வருந்தின ருக்மிணி ஆப்தனனவோர் அந்தணனைக் கண்ணனிடம் தூதனுப்ப நினைத்தாள். தன் காதலைக்காட்டும் சில சுலோகங்களைப் பொறித்துப் பத்ரிகை யொன்று கொடுத்தனுப்பினுள். அதைப் பெற்றுக்கொண்ட வந்தணன் விரைந்துசென்று த்வாரகாபுரியைச் சேர்ந்து கண்ணபிரானைக்கண்டு பசிதீர்ந்து குசலப்ரச்னங்களெல்லா மான பிறகு ருக்மிணியின் ஸந்தேசத்தை கோப்யமாகக் கொடுத்தனன். ப்ரேமகனமான அப்பத்திரிகையிலிருந்த ஏழு சுலோகங்களையும் கண்ணபிரான் மிகுந்த குதூஹலத் தோடு வாசித்துப்பார்த்து உள்ளம் பூரித்தனன். அந்த ஸப்த ச்லோகியின் ஸாரமான கருத்தாவது, கண்ணு! உனது திருக் குணங்களைச் செவியுற்ற என்னுடைய மனம் நாணமற்று உன் பக்கலில் ஆழ்ந்து கிடக்கின்றது. ஸகல குணங்களும் நிரம்பிய உன்னை எந்தக் குல மகள்தான் விரும்பமாட்டாள்? செந்தாமரைக்கண்ணு! உனக்கே அற்றுத் தீர்ந்த வென்னை வேறொரு க்ஷத்ரன் தீண்டாதபடி நோக்கிக்கொள்ள வேணும். நான் செய்த பலவகைப்பட்ட ஸுக்ருதங்களினுல் பகவான் உகந்திருப்பனுகில் சிசுபாலன் முதலான அற்பர்கள் என்னைத் தீண்டாதொழிய வேணும். நாளை வதுவை மணமென்று நாளிட்டு சிசுபாலனுக்கு என்னைக் கொடுப்பதாக நிச்சயித்திருப்பதால் நீ சேனைகள் சூழ விரைந்து இவ்விடம் ஏகாந்தமாக வந்து எதிரிகளைத் தொலைத்திட்டு என்னைக் கைக்கொள்ளவேணும். அந்தப்புரத்தினுள்ளே யிருக்குமென்னைக் கைக் கொள்வ தெங்ஙனமென்று விசாரப்படவேண்டா; முன்னுள் தேவீ பூஜைக்கென்று ஒரு புறப் பாடுண்டு மணமகளானவெனக்கு; அந்த ஸமயத்தில் என்னைக் கைக்கொள்வது எளிய வுபாயம். எவ்வகையினுலேனும் உன் திருவருளுக்கு நான் விரைவில் இலக்காகாதொழி யில்வாழகில்லேன்; நூறு பிறவி பிறந்தாகிலும் உன்னைப்பெற்றே தீருவேன்—என்பதாம். இக் கருத்துக்கொண்ட சுலோகங்களை வாசித்த கண்ணபிரான் ஸந்தேசம் கொணர்ந்த அந்தணனை நோக்கி 'அவளுடைய காதலுக்குக் குறைந்ததன்று என்னுடைய காதல்;

ஆனாலும் விரோதி தனத்திருக்கின்றது; இருக்கட்டும்; எப்படியாவது அவளைக் கைக் கொண்டே தீருவேன்.—என்று சொல்லிச் சாரதியை யழைத்து விரைவில் தேரைக் கொண்டுவருமாறுகட்டளையிட, அப்படியே ரதம் வந்து நின்றது. வந்த அந்தணனுடன் தேரின்மேலேறிப் புறப்பட்டு ஓரிரவில் விதர்ப்பதேசம் வந்து சேர்ந்தாயிற்று. ருக்மிணியின் தந்தை தன்மகனுடைய வாக்குக்கு வசப்பட்டிருந்ததனால் மகளைச் சிசுபாலனுக்குக் கொடுக்க நிச்சயித்துச் சடங்குகளும் செய்தாயிற்று. *பாளை கமுகு பரிசுடைப் பந்தல்களும் தோரணாலங்காரங்களும் மற்றும் ஆச்சரியமான அமைப்புகளும் கண்ட விடமெங்கும் கண்களைக் கவருமாறு நிரம்பியிருந்தன. ருக்மிணிக்கும் உத்தமமான அலங்காரங்களைச் செய்வித்து விவாஹ பூர்வாங்கச் சடங்குகளை யெல்லாம் நிறைவேற்றியிருக்கையில், சிசுபாலனுடைய தந்தை தன் மகனுக்குச் செய்யவேண்டிய விவாஹ விரதங்களைச் செய்வித்து முடித்துப் பெருங்கூட்டத்துடன் வந்துசேர, பேருவகை கொண்ட விதர்ப்பராஜன் அவர்களை வெவ்வேறு விடுதிகளிலே யிருத்தினான். கண்ணனுக்கு வைரிகளும் சிசுபாலனுக்குத் துணைவர்களுமான ஸால்வன் ஜராஸந்தன் தந்தவக்ரன் பௌண்ட்ரகன் முதலானோர் பலரும் வந்து குழுமினர். கண்ணன் வந்து பலாத்காரமாக ருக்மிணியைக் கைக்கொள்ளப் போகிறானென்று ஒரு ப்ரவாதம் ஊரில் பரவியிருந்தபடியால் 'அப்படி ஏதேனும் விரோதம் நேருமாகில் போர் மூட்டிப் புடைத்திடுவோம்' என்றும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர். இச்செய்தி பலராமனது செவியில்விழ கண்ணன் ஒருவனாகப் புறப்பட்டுச் சென்றிருப்பதை யறிந்து அதிசங்கித்து, பெருஞ்சேனைகளுடன் புறப்பட்டு உடனே விதர்ப்ப தேசத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். க்ருஷ்ண பலராமாதிகள் அப்ரகாசமாகவே ஒருபுறமிருந்தனர். ருக்மிணியோ துடிக்கிறாள், லக்னவேளை நெருங்குவதை நோக்கியும் கண்ணனிடமிருந்து ஒருசெய்தியும் கிடைக்காதது பற்றியும், போகவிட்ட அந்தணனும் மீண்டு வாராதது குறித்தும் எண்ணாதன பலவுமெண்ணிச் சிந்தைக்கடலுளாழ்ந்து துவண்டு கிடக்கிறாள். சுபசகுனங்கள் தோன்றுகின்றன, ஸுஸமயத்தில் கண்ணனால் ஏவப்பட்ட அந்த அந்தணன் அந்தப்புரத்திலே வந்து ருக்மிணியைக்கண்டு ஸந்தோஷச் செய்தியைத் தெரிவித்துவிலகினான். பலராமனும் கண்ணனும் பரிஜந பரிவாரங்களுடன் விவாஹ மண்டபத்தருகில் வந்துசேர, அவர்களைக் கண்ணாலங்காண வந்தவர்களாக நினைத்த அரசன் அவர்களுக்குத் தகுந்த மரியாதைகளைப்பண்ணி விடுதிகளிலே யிருத்தினான். கண்ணபிரான் வந்தனனென்று செவியுற்ற நகரத்தவர்களனைவரும் வந்து கண்ணனுடைய வடிவழகை நோக்கி 'நம்முடைய ருக்மிணிக்கு இவன் கணவனாக வாய்க்கமாட்டானா!' என்று இதுவே பேச்சாக விருந்தனர். இப்பால் ருக்மிணி அந்தப்புரத்தினின்று புறப்பட்டு இஷ்டதேவதையைத் தொழுவதற்கு எண்ணிறந்த பரிவாரங்களுடன் வீதியார வருகின்றாள். மத்தளங்கொட்டவும் வரிசங்கம் நின்றூதவும் வாய் நல்லார் நல்ல மறையோதவும் பாப்பனச் சிட்டர்கள் பல்லாரெடுத்தேத்தவும் மந்தகதியாக வருகின்றவள் அங்கு நிற்குமரசர்களை யெல்லாம் கடைக்கணிக்கும் வியாஜமாகக் கண்ணனைக்கண்டு காமுற்ற வண்ணமாகவே தேரின்மீது ஏறப்புக, *கண்ணாலங் கோடித்துக் கன்னிதன்னைக் கைப்பிடிப்பான், திண்ணார்ந்திருந்த சிசுபாலன் தேசழிந்து, அண்ணாந்திருக்கவே ஆங்கவளைக் கைப்பிடித்தபெண்ணாளன் பேணுமூர் பேருமரங்கமே* என்று ஆண்டாளருளிச் செய்தபடி அப்பிராட்டியைக் கண்ணன் கவர்ந்துகொண்டு விரோதி

வர்க்கங்களைக் கிழங்கெடுத்துத் துவராபதியிற் சென்று சேர்ந்து, சாஸ்த்ரவிதிப்படி மணம் புரிந்து லக்ஷ்மீபதியாக விளங்கினான். ருக்மிணி விவாஹவிளக்கம் முற்றிற்று.

இங்கொரு விஜ்ஞாபனம்;—ஸ்வாமி தேசிகன் பணித்த யாதவாப்யுதயத்தில் பதினோராம் ஸர்க்கத்தின் முடிவில் பலராமரேவதிகளின் பரிணயத்தைக்கூறித் தலைக்கட்டி, பன்னிரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் ருக்மிணீப்ரஸ்தாவம் தொடங்கப்பட்டது. இந்த ஸர்க்கம் பூர்த்தியாகப் பெரும்பாலும் ருக்மிணியின் ஸௌந்தர்ய லாவண்ய வர்ணந ப்ரசுரம். அடுத்த பதின்மூன்றாம் ஸர்க்கத்தில் கண்ணபிரானெழுந்தருள்வது முதலான சரிதைகள் சொல்லப்படுகின்றன. ருக்மிணி ஒரு ப்ராஹ்மணனைக் கண்ணனிடம் தூதனுப்பியதாக ஸ்ரீ பாகவதத்தில் சொல்லப்படுகிற கதையை இதில் ஸ்வாமி யருளிச் செய்யாததனால் அது ப்ரக்ஷிப்தமாயிருக்குமோவென்று சிலர் சங்கிக்கிறார்கள். அந்த சங்கைவேண்டா. (யாதவ—ஸர்க்க. 13 சுலோ. 20ல்) *அஹம் த்வயா தூதமுகேந தூராத் ஸாத்வ்யா ஸமாஹூத இஹோபயாத:* என்பதில் "தூதமுகேந அஹம் த்வயா ஸமாஹூத:" என்று கண்ணபிரான் சொல்லுவதாக இருப்பது கண்டு தெளிக.

— ஜயத்ரதவதக் கதை —

௬. (*நாழிகை கூறிட்டு...சயத்திரதன் தலையை.*) மஹாபாரத யுத்தத்திற் பதின்மூன்றுநாளிலே அர்ஜுன புத்திரனான அபிமன்யுவைத் துரியோதனனது உடன்பிறந்தவள் கணவனான ஸைந்தவன் கொன்றுவிட, அங்ஙனம் தன்மகனைக் கொன்ற அந்த ஜயத்ரதனை மற்றைநாள் ஸூர்யாஸ்தமனத்திற்குள் தான் கொல்லாவிடின் தீக்குதித்து உயிர்விடுவதாக அர்ஜுனன் சபதஞ்செய்ய, அதனையறிந்த பகைவர்கள் பதினான்கா நாட் பகல் முழுவதும் ஜயத்ரதனை வெளிப்படுத்தாமல் ஸேனையின் நடுவே நிலவறையில் மறைத்து வைத்திருக்க, அர்ஜுனனது சபதம் பொய்த்துவிடுமே யென்று சிந்தித்த கண்ணபிரான், அஸ்தமிப்பதற்குச் சில நாழிகை முன்னமே தனது சக்ராயுதத்தால் ஸூர்யனை மறைத்துவிட, அப்பொழுது எங்கும் இருள் அடர்ந்ததனால் அர்ஜுநன் அக்நிப்பிரவேசஞ் செய்யத் தொடங்க, அதனைக் களிப்போடு காணுதற்குத் துரியோதனாதியருடனே ஜயத்ரதன் வந்து எதிர்நிற்க; அச்சமயத்திற் கண்ணன் திருவாழியை வாங்கிவிடவே, பகலாயிருந்ததனால் உடனே அர்ஜுநன் ஜயத்ரதனைத் தலைதுணித்தான். திருவாழியாழ்வானால் ஸூரியனை மறைத்தகதை மற்றுஞ்சில ஆழ்வார்களாலும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருந்தாலும், ஜயத்ரதனை முடித்தகதை பெரியதிருமொழியில் (௬-5-8) *வெள்ளைப்புரவித்தேர் விசயற்காய் விறல்வியூகம் விள்ளச் சிந்துக்கோன் விழவூர்ந்தவிமலன்* என்று திருமங்கையாழ்வாரால் காட்டப்பட்டிருந்தாலும், பெரியாழ்வார் *நாழிகை கூறிட்டு* என்ற பாசுரத்தினால்தான் வ்யக்தமாகப் பணித்தனர்.

— குருக்ஷேத்திரத்தில் கண்ணன் மோழை யெழுவித்தது —

7. *மன்னர்மறுக.........மோழையெழுவித்தவன்* பாரதயுத்தத்திற்காகக் குருக்ஷேத்ரம் செல்லும்போது, அர்ஜுனனுடைய தேர்க்குதிரைகள் தண்ணீர்க்கு விடாய்த்து இளைத்தவளவில் அவன் பக்கல் பக்ஷபாதியான கண்ணபிரான், கடினமான ஸ்தலத்திலும் நீர் நரம்பு அறிய வல்லவனாதலால், அங்கு வாருணாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்துக் கீழுள்ள நீரை வெளிக்கிளப்பிக் குதிரைகளை விட்டு நீரூட்டிப்புரட்டி

யெழுப்பிக்கொண்டு போந்து பூட்டிக்கொண்டுவந்து முன்னே நிறுத்த, இதைக்கண்ட மாற்றரசரெல்லாம் 'அர்ஜுனன் பக்கல் இக்கண்ணனுக்குப் பக்ஷபாதமிருந்தபடி யென்! இனி நாம் இவனை வெல்லுகையென்று ஒன்றுண்டோ?' என்று குடல் மறுகினர்.

— ரைவதககிரியில் நாரதமஹரிஷிவர்வந்து கண்ணனைப் புகழ்ந்தது —

8. *ஆமையாய்க் கங்கையாய்* துரியோதனாதியருடைய யாகத்தில் வந்த அரசர்களனைவரும் ஸ்ரீத்வாரகையின் மஹிமையையும், அங்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் எழுந்தருளியிருக்கிற மதிப்பையுமெல்லாம் துரியோதநாதிகளின் முகமாகக் கேட்டுத் தாங்கள் கண்ணபிரானோடு உறவு பண்ணிக்கொள்ள விரும்பி, அத்துரியோதநாதியருடனும் பாண்டவர்களுடனும் ஸபரிவாரராய்ப் புறப்பட்டு ரைவதக பர்வதத்திற்குப் போந்து தாங்கள் க்ருஷ்ணஸேவார்த்தமாக வந்திருக்கிறபடியைக் கண்ணபிரானுக்குத் தெரிவிக்க, அதையறிந்த கண்ணனும், இவர்கள் பரிவாரங்களுடன் திரண்டு வருகைக்குக் காரணம் யாதோ' என்று சிந்தித்து ஸ்ரீபலராமனையும் ஸாத்யகியையும் முன்னிட்டுக் கொண்டு ஸேனைகளுடனும் ஆயுதங்களுடனும் அவர்களிருக்குமிடத்திற் கெழுந்தருளி எல்லாரையும் குசலங்கேட்டு அவரவர்களுடைய வயஸ்ஸுக்கும் வலிவுக்கும் அறிவுக்கும் பெருமைக்கும் தக்கவாறு ஆஸநமிடுவித்துத் தானும் தனக்கேற்றதொரு சீரிய சிங்காசனத்தில் எழுந்தருளியிராநிற்கச்செய்தே ஸ்ரீநாரதமஹரிஷி வந்து வணங்கி ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானை நோக்கி 'ஸர்வதேவர்களிற் காட்டிலும் நீர் ஆச்சரியகரரும் தந்யரும் [தந்யன்—க்ருதார்த்தன்.] ஆகாநின்றீர்; இங்ஙனிருப்பார் இவ்வுலகில் வேறு யாருமில்லை' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, கண்ணபிரான் அதைக் கேட்டுப் புன்முறுவல்செய்து, 'முனிவனே! தக்ஷிணைகளோடுகூட நான் ஆச்சரியனாகவும் தன்யனாகவும் சொல்லப்பட்டவன்' என்றருளிச்செய்ய, அதனைக்கேட்ட முனிவன் மிகவும் மனமகிழ்ந்து 'பிரானே! தேவரீர் அருளிச்செய்த வாக்கியத்தினால் அடியேன் மிகவும் மகிழ்வுற்றேன்; இனி வந்தவழியே விடைகொள்கிறேன், என்று விண்ணப்பஞ் செய்துபோக நினைத்தவளவில், அங்குள்ள அரசர்கள் இப்படி ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கும் நாரதமுனிவற்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தின் உட்பொருளைத் தாங்கள் அறியாமையாலே ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய திருமுகமண்டலத்தை நோக்கி 'நாரதமுனிவன் தேவரீரைக் குறித்துச் சொன்ன வாக்கியமும், அதற்கு உத்தரமாகத் தேவரீர் அருளிச்செய்த வாக்கியமுமாகிற இந்த மஹாரஹஸ்யம் எங்களுக்கு இன்னதென்று விளங்கவில்லை; இதனை விரித்துரைக்க வேணும், என்று பிரார்த்திக்க, கண்ணபிரானும் அம்முனிவன்றன்னையே கூறுமாறு நியமித்தருள, அம்முனிவன் அவ்வரசர்களை நோக்கி இவ்வண்ணம் கூறத்தொடங்கினான்;—நான் ஒருகால் கங்கைக்கரையிலே த்ரிஷவண ஸ்நாநாதிகளைப் பண்ணி வர்த்தியாநிற்கச்செய்தே, ஒருநாள் இரவு கழிந்து சூரியனுதித்தவளவில், கூப்பீடு வழியளவுஅகலமும் அதில் இரட்டித்த நீளமுமாய் நீரினுள்ளே நனைந்து உடம்புமுழுவதும் பாசியேற்றிக் கண்ணுக்கு இனிதாயிருப்பதொரு ஆமையைக் கண்டு 'இப்படி நீரினுள்ளே ஒன்றையும் சிந்தியாமல் சங்கையற்றுத் திரியாநின்ற நீ அற்புதமான சரீரத்தை புடையனாகாநின்றாய், தந்யனாகாநின்றாய்—என்று யான் அறுதியிட்டிருக்கின்றேன்' என்று நான் சொல்ல அதனைக்கேட்ட அந்த ஆமை என்னைப்பார்த்து, ஒரு மனுஷ்யன் சொல்லுவதுபோல, 'வாரீர் முனிவரே! என்னிடத்தில் ஆச்சரியமேது? நான் எங்ஙனே தந்யனாகாநின்றேன்? என்னைப்போன்ற பதினாயிரம் ஸத்வங்கள் ஸஞ்சரிக்கப்பெற்ற

கங்கா நதியன்றோ அங்ஙனவைது' என்று சொல்ல; பிறகு நான் அக்கங்கையைக் குறித்து அங்ஙனே சொல்ல; அதுகேட்ட அக்கங்கையானது ஒரு வடிவு கொண்டு நின்று ஆமையைப் போலவே சொல்லி 'என்னைப்போற் பல்லாயிரம் நதிகள் சென்று சேர்தற்கிடமான கடலன்றோ ஆச்சரியமும் தந்யமுமாவது' என்று சொல்ல; பிறகு நான் அக்கடலை நோக்கி அங்ஙனே சொல்ல; அக்கடல் என்னைப்பார்த்து 'நீர் சொன்னவையிரண்டும் எனக்கில்லை; யாதொரு பூமியின் மெல் நான் வாஸம் பண்ணு நிற்கிறேனே அப்பூமிக்கன்றோ அவையிரண்டுமுள்ளது' என்ன. பிறகு நான் பூமியை நோக்கிப் புகழ்ந்துகொண்டு 'ஆச்சரியபூதையாகா நின்றாய், தந்யையுமாகா நின்றாய்' என்று சொல்ல; அதுகேட்ட பூமி 'யான் அங்ஙனுள்ளவளல்லள்' எனக்கு ஆதாரமாயிருக்கின்ற பர்வதங்களன்றோ அப்படிப்பட்டவை' என்ன. பிறகு நான் அப்பர்வதங்களைக் கிட்டி அங்ஙனே சொல்ல; அவை என்னைப்பார்த்து 'அப்படிப்பட்டவை நாம் அல்லோம்' பிரஜாபதியான பிரமனன்றோ இவையிரண்டையுமுடையான்' என்ன; பிறகு நான் பிரமனைச் சென்று கிட்டி, அடைவுபட அநுவர்த்தித்துப் புகழ்ந்துகொண்டு 'பிரமதேவனே! ஆச்சரியனுகா நின்றாய், தன்யனுகா நின்றாய்' உன்னை யொப்பவர் ஆருமில்லை' என்ன; அதைக்கேட்ட பிரமன் என்னைப்பார்த்து 'இங்ஙனே என்னைப் புகழ்வதென்? ருக், யஜுஸ்; ஸாமம், அதர்வணம் என்னும் பெயருடையனவும் தத்துவங்களை உணர்த்துவனவும்' உலகங்களையும் என்னையும் தரியா நின்றனவுமான வேதங்களன்றோ அப்படிப்பட்டவை' என்ன; பிறகு நான் வேதங்களைக் கிட்டி 'நீங்களன்றோ ஆச்சரியபூதரும் தன்யரும்' என்ன; அந்த வேதங்கள் என்னைப்பார்த்து 'நாங்கள் யஜ்ஞார்த்தமாகப் படைக்கப் பட்டவர்களாதலால்' எமக்குப் பராயணங்களான [பராயணம்-சிறந்தகதி] அந்த யஜ்ஞங்களன்றோ அப்படிப்பட்டவை' என்ன; பின்பு நான் அந்த யஜ்ஞங்களைப் பார்த்துப் புகழ்ந்து 'உலகத்தில் உங்களிற்காட்டில் ஆச்சரியங்களுமில்லை' தந்யங்களுமில்லை' என்ன. அந்தயஜ்ஞங்கள் என்னைப்பார்த்து 'ஆச்சரியசப்தமும் தந்யசப்தமும் எங்கள் பக்கலில் இல்லை; விஷ்ணுவிடத்தில் அவை உள்ளன; அவ்விஷ்ணுவே எங்களுக்குச் சிறந்தகதி; தீயில் ஹோமம் பண்ணப்பட்டு எம்மால் ஸ்வீகரிக்கப்படும் நெய்யை அவ்விஷ்ணுதானே கொடுக்கிறார் என்ன; அதனைக்கேட்டயான் பூமியில் வந்து உங்கள் திரளின் நடுவே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானைக் கண்டு ஸேவித்து 'ஆச்சரியருமாகா நின்றீர்' தந்யருமாகா நின்றீர்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ததற்கு உத்தரமாக 'தக்ஷிணைகளோடே கூட நான் ஆச்சர்யனுகவும் தந்யனுகவுஞ் சொல்லப்பட்டவன்' என்று கண்ணபிரானருளிச் செய்த வார்த்தை என்னை மகிழ்வித்தது. இந்த ரஹஸ்யார்த்தத்தை உங்கட்கு நான் சொல்லித் தலைகட்டினேன். இனி நான் வந்தவழியே போகிறேன்—என்று. ஸ்ரீஹரிவம்ச விஷ்ணுபர்வத்தில் நூற்றுப்பதினேராவது அத்தியாயத்திலுள்ள கதை.

— உத்தரைதன் சிறுவனை யுய்யக்கொண்ட வரலாறு —

9. பண்டு பாரதப்போரில், அர்ஜுனன் மகனை அபிமந்யுவின் மனைவியாகிய உத்தரை என்பவளுடைய கருவை நோக்கி அசுவத்தாமாவினல் பிரயோகிக்கப்பட்ட அபராண்டவாஸ்திரத்தினல் அக்கருவிலிருந்த சிசு[பரீக்ஷித்]நீருகியொழிய, அச்சிசுவை மீண்டும் உயிர்பெறுத்த வேணுமென்று ஸுபத்திரையினல் பிரார்த்திக்கப்பட்ட கண்ணபிரான் தனது செந்தாமரைமலர்போன்ற திருவடியிலை அச்சிசுவை அடிதொடங்கி

முடியிருக ஸ்பர்சித்தருள, உத்தரக்ஷணத்திலேயே அச்சிசு உயிர்பெற்றது. பிறகு ப்ராப்த காலத்தில் ஜனித்தது. இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில்தான் கண்ணபிரான் *யதி மே ப்ரஹ்மசர்யம் ஸ்யாத்...என்று பதம் செய்தது.

— காகத்தின் கண்ணை யறுத்த வரலாறு —

10. வநவாஸ காலத்தில் சித்திரகூட மலைச்சாரலிலே பெருமாளும் பிராட்டியும் ஏகாந்தமாக இருக்கிற ஸமயத்தில் இந்திரன் மகனை ஜயந்தன் மாம்ஸருசியாலே தேவ்வேஷத்தை மறைத்துக் காகவேஷத்தைப் பூண்டு கொண்டு வந்து, பிராட்டியின் மடியிலே பெருமாள் பள்ளிகொண்டருளுகையில் தாயென்றறியாதே பிராட்டியின் திருமார்பினிற் குத்த, அவ்வளவிலே பெருமாள் உணர்ந்தருளி மிகக் கோபங்கொண்டு ஒரு தர்ப்பைப்புல்லை யெடுத்து அதில் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை மந்திரித்து ப்ரயோகித்து அதனை அந்தக் காகத்தின்மேல் மந்த கதியாகச் செலுத்த அக்காகம் அந்த அஸ்த்ரத் துக்குத் தப்ப வழிதேடிப் பல விடங்களிலும் ஓடிச் சென்று சேர்ந்த விடத்தும் ஒருவரும் ஏற்றுக் கொள்ளாமையாலே மீண்டும் பெருமாளையே சரணமடைய அப்பெருமாள் அருள்கொண்டு, அக்காகத்துக்கு உயிரைக் கொடுத்து அந்த அஸ்திரம் வீண்படாமல் அதன்ஒருகண்ணை அறுத்தவளவோடுவிட்டருளினன் (கதைகளின் விவரணம் முடிந்தது)

பெரியாழ்வார் வைபவ நிகமனம்;— ஸ்ரீவசன பூஷணத்தில் மங்களாசாஸன ப்ரகரணத்தில் பெரியாழ்வாரைப்பற்றின சூர்ணைகள் 250முதல் 257வரையிலுள்ளவை பரமபோக்யங்கள். மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானங்கொண்டு பொருளுணர்க. அந்த சூர்ணைகளாவன; —

(250) "ஆழ்வார்களெல்லாரையும் போலல்லர் பெரியாழ்வார். (251) அவர் களுக்கிது காதாசித்கம்; இவர்க்கிது நித்யம். (252) அவர்களுடைய அழுங்கால்தானே இவர்க்கு மேடாயிருக்கும். (253) அவர்களுக்கு உபயசேஷத்வத்தை அழித்து ஸ்வரூ பத்தைக் குமிழ்நீருண்ணப் பண்ணுமது இவர்க்கு உபயவ்ருத்திக்கும் ஹேதுவாய் ஸ்வ ரூபத்தைக் கரையேற்றும். (254) பயநிவர்த்தகங்களுக்கு பயப்படுவது, ப்ரதிகூலரையு மநுகூலராக்கிக் கொள்ளுவது, அதீதகாலச்களி லபதாநங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிறெரிவது ப்ராப்திபலமு மிதுவேயென்பது. அநிமிஷரைப்பார்த்து உறகலுறகல் என் பதாய்க் கொண்டு இதுதானே யாத்ரையாய் நடக்கும். (255) அல்லாதவர்களைப் போலே கேட்கிறவர்களுடையவும் சொல்லுகிறவர்களுடையவும் தனிமையைத் தவிர்க் கையன்றிக்கே ஆளுமாளாரென்கிறவனுடைய தனிமையைத் தவிர்க்கைக்காகவாயிற்று பாஷ்யகாரருமிவருமுபதேசிப்பது. (256) *அல்லாதார்க்கு ஸத்தாஸம்ருத்திகள் தர்சநாநுபவ கைங்கர்யங்களாலே; இவர்க்கு மங்களாசாஸநத்தாலே. (257) உகந் தருளின நிலங்களை யநுஸந்தித்தால் ஊணுமுறக்கமு மின்றிக்கே இவருடைய யாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாகவேணும்." ... ... •

பெரியாரின் பரமபதப்ராப்தி

ஸ்ரீமான் உபயவேதாந்த வித்வச்சிரோமணி, தாமல், வங்கீபுரம், பார்த்தஸாரதி ஐயங்கார் தமது அறுபத்து மூன்றுவது பிராயத்தில் நேற்று க்ருஷ்ணசதுர்த்தியன்று பெரிய காஞ்சியில் தமது திருமாளிகையில் திருநாடலங்கரித்தது சோசநீயம். இவரு டைய திருக்குமாரர்கள் மூவரும் சிறந்த குணசாலிகளாய் விளங்குவதனால் சோக ஶாந்தியாகிறது. ... ... •

ம்ருதஸஞ்ஜீவநம் ராமசரிதம்

பட்டருகந்த ஸ்ரீராமாயணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதியது.

"ராமாவதாரமென்றால் பட்டர் மிகவும் பக்ஷபதித்திருப்பர்" என்று நம் ஆசார்ய கோஷ்டியில் ஸுப்ரஸித்தமாகையாலே ஸ்ரீராம பக்ஷபாதியான பட்டர் தம்முடைய ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்தில் *ராமோ விராமோ விரத:* இத்யாதி திருநாமங்களுக்கு முன்னே "பரர்த்தி: பரமஸ்பஷ்ட:" என்னுமிடத்தில் "அத ம்ருதஸஞ்ஜீவநம் ராமசரிதம்" என்றருளிச் செய்துள்ளார். (பரர்த்தி:) என்கிற திருநாமம் முதலாக ம்ருதஸஞ்ஜீவினியான ராமகதை சொல்லப்படுகிறது என்றபடி. பரர்த்தி:, பரமஸ்பஷ்ட: துஷ்ட: புஷ்ட: சுபேக்ஷண: ராம: விராம: விரத: மார்க்க: நேய: நய: அநய:, வீர: சக்திமதாம்ச்ரேஷ்ட: தர்ம: தர்மவிதுத்தம:—என்கிற பதினாறு திருநாமங்களும் ராம சரித்திரங்களைத் தெரிவிப்பனவாக பட்டர் திருவுள்ளம் பற்றினபடி. இத்திருநாமங்களை விவரிக்கும் முகத்தால் ஸ்ரீராம குணாநுபவம் செய்யலாகிறது.

1. பரர்த்தி: — 'பரா ருத்தி: யஸ்மின் ஸ: — பரர்த்தி: = ருத்தியாவது ஸம்ருத்தி; மிக்க ஸம்ருத்தியையுடையவனென்றபடி. செல்வம் மல்கியிருப்பவனென்கை. ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும் *செல்வம் மல்கு குடித் திருவிண்ணகர் *செல்வம் மல்கி யவன்கிடந்த திருக்கோளூர் *செல்வம் மல்கு தென் திருக்குடந்தை* என்றாப்போலே யருளிச்செய்கிறார்கள்; இவ்விடங்களில் கல்யாணகுண ஸம்ருத்தியையே முக்கியமான செல்வமாக வியாக்கியானித்தருளுகிறார்கள். "பவாந் ஸர்வத்ரைவ து அகணித மஹாமங்கலகுண:" என்று ஆழ்வானருளிச்செய்தபடி எம்பெருமானுடைய ரூபங்களெல்லாவற்றிலுமே குணபூர்த்தி குறையற்றிருந்தாலும் ஸ்ரீராமாவதாரமொன்றில்தான் குணபௌஷ்கல்யம் விசேஷித்துக் காணலாயிருக்கும். ஸ்ரீராமாயணத்தில் கயிறுபோட்டு எந்த இடமெடுத்தாலும் அவ்வவ்விடமெல்லாம் குணகீர்த்தன ப்ரசுரமாகவே காணலாகும். ஸ்ரீராமாயணத்தின் உபக்ரமமே குணங்களைப்பற்றின வினாவிடை. சக்ரவர்த்தி திருக்குமாரனை முடிசூட்டித் தான் தவம் புரியப் போவதாக அறுதியிட்டு மஹாஸபைகூட்டி ப்ரஜைகளின் அபிப்ராயத்தை வினவும்போது "அநேகவர்ஷஸாஹஸ்ரோ வ்ருத்தஸ் த்வமஸி பார்த்திவ!" — கிழவா! ஒழிந்து போ, கிழவா! ஒழிந்து போ என்றார்கள். பிறகு சக்ரவர்த்தி ப்ரஜைகளை நோக்கிக் கேட்கிறான்—'உங்களைக் கேளாமலே நான் வஸிஷ்டாதிகளோடு மட்டும் கலந்து முடிவுசெய்யலாமாயிருக்கச் செய்தேயும் உங்களுக்கொரு பெருமை கொடுக்க வேண்டிக் கேட்டேன்; நீங்களும் பெருந்தன்மையுடன் விடை கூறியிருக்கலாம். 'உமக்கு இஷ்டமானபடி செய்க' என்று விநயமஸ்ருணமாகச் சொல்லியிருக்கலாம். அதைவிட்டு, இதுவரையில் நான் அதர்மராஜ்யம் செய்ததுபோலவும், நீங்கள் என்னைவிட்டு நீங்குவதற்கு ஸமயம் பார்த்திருந்தது போலவுங் காட்டி என்னிடத்திலே மிக்க வெறுப்புத் தோற்றப் பேசினீர்களே, நான் செய்த தவறு என்ன? என்று. அதற்குப் ப்ரஜைகளின் விடை யாதெனில்; [பஹவோ ந்ருப! கல்யாண

குண: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே] மஹாப்ரபோ! உம்மிடத்தில் ஒரு குறைகண்டு சொன்னோமல்லோம்; நீர் பெற்ற பிள்ளை * குண,நாமாகரோ மஹான் * என்னும்படி யிருக்கையாலே அவன் கோற்கீழே வாழவேணுமென்னு மாசையொழிய வேறில்லை என்றார்கள் ஸ்ரீராம குணங்களை வாயாரச் சொல்லிச் சொல்லிக் கண்ணீர் பெருக்குகிறார்கள். (அயோத். இரண்டாவது ஸர்க்கம் காண்க.) இங்ஙனே காண்டந்தோறும் ராமகுணங்கள் ஸர்க்கம் ஸர்க்கமாக ஒவ்வொருவர் முகமாய்ப் பேசப்படுகையாலே இப்படிப்பட்ட குணஸம்ருத்தியையிட்டுப் ப்ராந்தி: என்கிறது. இனி "பரேஷாம் ருத்திரேவ (ஸ்வஸ்ய) ருத்தி: யஸ்ய" என்று கொண்டு பரஸம்ருத்தியே பேருயிருப்பவன் இராமன் என்றுங் கொள்ளத்தகும். ஸுக்ரீவ விபீஷணாதிகளுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடத்திவைக்காமல் தான் முடிசூடுவதில்லை யென்றிருந்தபடியால் இத்திருக்குணம் நன்கு விளங்கும். "த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம" என்றவிடம் பரஸம்ருத்தியையே பேணுமவர் பெருமாள் என்பதற்கு முக்கியமான சான்றாகும். லங்காத்வாரத்தில் பெருமாள் எழுந்தருளி நிற்கச்செய்தே ராவணன் கோபுரசிகரத்திலே வந்து தோற்றினவாறே 'ராஜத்ரோஹியான பையல் பெருமாள் திருமுன்பே நிற்கையாவதென்?' என்று ஸுக்ரீவமஹாராஜர் அவன் மேலேயெழப்பாய்ந்து வென்று வந்தபோது பெருமாள் அருளிச்செய்கிறார் [ஏவம் ஸாஹஸ யுக்தாநி ந குர்வந்தி ஜநேச்வரா:] சிலர்மேல் விழவேண்டினால் பரிகரபூதரையன்றோ ஏவவேண்டுவது; தலைவராயிருப்பாரோ மேல்விழுவது? [த்வயி கிஞ்சித்ஸமாபந்நே கிம்கார்யம் ஸீதயா மம?] பிராட்டியைப் பெறுவதற்காகவன்றோ நாம் இத்தனை பாடுபடுவது; உம்முடைய பெருமைக்கு ஒரு குறை விளையுமாயின் அந்தப் பிராட்டியினால்தான் எனக்கென்ன? என்று இங்ஙனே சொன்ன பெருமாள் பரஸம்ருத்திக்கு விரோதமின்றியிலே ஸ்வஸம்ருத்தியைப் பேணுமவரென்று விளங்க நின்றதாயிற்று. இத்திருநாமத்தை இன்னமும் விவரிக்கலாம். மேலே செல்வோம்.

2. பரமஸ்பஷ்ட: — * ந சக்ஷுஷா பச்யதி கச்சநைநம் * ந மாம்ஸ சக்ஷுரபிவீக்ஷதே தம் * * என்றேனும் கட்கண்ணால் காணாதவவ்வுரு * இத்யாதிப்படியே ஒருவர் கண்ணுக்கும் காணவொண்ணாதிருந்த வடிவத்தை அனைவரும் கண்டுகளிக்கும்படி மிகவும் ஸ்பஷ்டமாக்கிக் கொடுத்தவனென்கை. ஆழ்வான் அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் (10) "க்ஷோதீயஸோபி ஹி ஜநஸ்ய க்ருதே க்ருதீ த்வம் அத்ராவதீர்ய நநு லோசநகோசரோபூ:" என்றருளிச் செய்ததை இங்கே அநுஸந்திப்பது. பரமஸ்பஷ்ட: என்பதற்கு – பரமத்வம் ஸ்பஷ்டமாயிருக்கப் பெற்றவர் என்கிற பொருள் பட்டருடைய பாஷ்யத்தில் விளங்குமது. 'பரத்துவத்தை மறைத்து வந்து அவதரித்திருக்கச் செய்தேயும் அது சிலர்க்கு ஸ்பஷ்டமாக விளங்கா நின்றதென்பதை ஸ்ரீராமாயணத்தினறிகிறோம். பெருமாளுடைய வநவாஸப்ரஸங்கத்தில் கிலேசப்படா நின்ற கௌஸல்யாதேவியைத் தேற்றுகின்ற ஸுமித்திரை "ஸூர்யஸ்யாபி பவேத் ஸூர்ய: ரக்நேரக்நி: ப்ரபோ: ப்ரபு: ச்ரிய: ஸ்ரீச்ச பவேதக்ர்யா கீர்த்யா: கீர்த்தி: க்ஷமா க்ஷமா; தைவதம் தேவதாநாஞ்ச" இத்யாதியாலே பெருமாளுடைய பரத்துவத்தைத்தான் ஸ்பஷ்டமாகக் கண்டறிந்து பேசுகிறாள். இராவணன் மாண்ட பிறகு ப்ரேத பூமியிலே வந்து புலம்புகின்ற மந்தோதரி * வ்யக்த மேஷ மஹாயோகீ பரமாத்மா ஸநாதந:, அநாதி மத்யநிதந:........தமஸ: பரமோ தாதா சங்கசக்ர கதாதர:. ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீ: அஜய்யச்

சாச்வதோ த்ருவ: மாநுஷம் ரூபமாஸ்தாய விஷ்ணுஸ் ஸத்ய பராக்ரம:.* இத்யாதியாலே பெருமாளுடைய பரத்துவத்தை அதிஸ்பஷ்டமாகக் கண்டு பேசுகிறாள். பம்பா தீரத்தில் முதன்முதலாகப் பெருமாளைக் காணவந்த திருவடி **"ஆயதாச் ச ஸுவ்ருத்தாச் ச பாஹவ: பரிகோபமா:, ஸர்வபூஷண பூஷார்ஹா: கிமர்த்தம் ந விபூஷிதா.!*"** என்று கேட்கிறார். இங்கு 'ஆயதௌ ச ஸுவ்ருத்தௌ ச பாஹூ தே பரிகோபமௌ' என்று த்விவசனமாக சுலோகம் கூடுமதாயிருக்க பஹுவசன மிட்டுச் சொன்னதுபற்றி கோவிந்தராஜர் எழுதுகிறார். — "ஹநுமதோ பக்தத்வேந தஸ்ய சதுர்ப்புஜவேஷேண த்ருச்யோபவத்" என்று (அதாவது) திருவடி பரம பக்தராகையாலே அவர்க்கு நிஜரூபத்தைக்காட்டினரென்றபடி. அன்றியும் ஸமுத்ர சரணாகதி ப்ரகரணத்தில் பெருமாள் தலையணையாக வைத்துக்கொண்ட பாஹுவை வருணிக்கின்ற வான்மீகி முனிவர் **"புஜை: பரமநாரீணும் அபிம்ருஷ்ட மநேகதா"** என்கிறார். இங்கு பரமநாரிகளாகச் சொன்னது ஸ்ரீதேவீ பூதேவீ நீலாதேவிகளை யென்று வியாக்கியானம். ஆகவே வான்மீகி முனிவரும் பெருமாளுடைய பரத்வவேஷத்தை ஸ்பஷ்டமாகக் கண்டவரென்று விளங்கும். ஆக இவ்வளவால் பெருமாளுடைய பரமஸ்பஷ்டத்வம் நிரூபிதமாயிற்று. ... ... *

3. துஷ்ட: — ஸந்துஷ்ட: என்றபடி. பெருமாளுடைய அவதாரத்தைப் பேசுகின்ற நம்மாழ்வார் * நாட்டில் பிறந்து படாதனபட்டு மனிசர்க்காய் * என்கிறார். "கர்மவச்யர்களான ஸம்ஸாரிகளும் படாதகஷ்டங்களை யெல்லாம்பட்டு" என்கிறார்கள் வியாக்யாதாக்கள். "துக்க ஸம்வேதநாயைவ ராமே சைதந்ய மாஹிதம்" [உத்தரராமசரிதே.] என்று பெருமாள் தாமே சொன்னதாக பவபூதிகவி யெழுதுகிறார். இவற்றால் பெருமாளுடைய திருவுள்ளம் ஸந்தோஷமற்றிருக்கும் போலுமென்று நினைக்க இடமுள்ளது. உண்மை அப்படியில்லை. ஸம்ஸாரிகளின் ஸமுஜ்ஜீவனார்த்தமாக வந்து அவதரிக்கப் பெற்றோமிறே யென்று திருவுள்ள முகந்தேயிருப்பர். முடி புனைந்து நாட்டையாளப் பாரித்திருக்கையில் சடை புனைந்து மரவுரியுடுத்துக் காட்டுக்குச் செல்ல நியமனம் பெற்றபோது எவ்வளவோ துக்கமாகத் தானே யிருந்திருக்குமென்று பலர் நினைக்கக்கூடும். அப்போதும் பரம ஸந்தோஷத்தையே யர்யிற்று பெருமாள் கொண்டது * ராஜ்யம் வா வநவாஸோ வா வநவாஸோ மஹோதய: " என்றவரன்றோ பெருமாள். இவ்விடத்தில் கம்பருடைய வாக்கு மிக வற்புதமானது. "இப்பொழு தெம்மனோரால் இயம்புதற்கௌிதோ? யாரும் செப்பருங் குணத்திராமன் திருமுகச் செவ்வி நோக்கின், ஒப்பதே முன்பு பின்பு வாசக முரைக்கக் கேட்ட, அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்ற தம்மா." என்பது அவருடைய ஆச்சரியமான செய்யுள். வனவாஸக் கட்டளை பெறுவதற்கு முன்னே இராமபிரானுடைய திருமுகமண்டலம் தாமரை போன்றிருந்ததாம்; அக்கட்டளை பெற்றவாறே அத்திருமுகம் அப்போதலர்ந்த செந்தாமரையை வென்றிட்டதாம். கொடிய வனம் போக நேர்ந்ததே யென்று சிறிதும் சோகியாமல் புண்ணிய புனல்களாடவும் புண்ணிய புருஷர்களைத் தொழவும் வாய்ப்பு கிடைத்தமைக்குப் பரம ஸந்தோஷ மெய்தினனென்கை. ***உத்ஸவேஷு ச ஸர்வேஷு பிதேவ பரிதுஷ்யதி*** என்று பௌரஜனங்கள் நேரில் கண்டு சொன்னபடியே தனது நாட்டிலுள்ளவர்களுக்கு நேரும் ஸந்தோஷத்தைத் தன்னுடைய ஸந்தோஷமாகக்

கொண்டு மகிழ்பவன். "அபிஷிச்ய விபீஷணம் — விஜ்வர: ப்ரமுமோத ஹ" என்கிற படியே அன்பர்களை ஸந்தோஷப்படுத்தித் தான் ஸந்தோஷாதிசய மடைபவன்...*

4. புஷ்ட: = கீழே துஷ்ட: என்கிற திருநாமத்தினுல் சொன்ன ஸந்துஷ்டதையை நன்கு நிலைநாட்டுகின்றது இந்தத் திருநாமம். தான் அடையும் ஸந்தோஷம் வடிவிலே காணலாம்படி யிருப்பவன். 'உள்ளத்தின் மகிழ்ச்சி உடலிலே தெரியும்' என்பராதலால் ஹ்ருதயகதமான ஸந்தோஷத்தைத் திருமேனி கோட்சொல்லித் தரக்கடவதாயிருக்கும். வனவாஸக் கட்டளை ப்ராப்தமானது "வநவாஸோ மஹோதய:" என்று சொன்னது க்ருத்ரிமமென்று நினைக்கவொண்ணுதபடி திருமேனி புகர்த்துக் காட்டுமென்கை. வனவாஸம் ப்ராப்தமாவது பரம ஸந்தோஷத்திற்கே ஹேதுவென்று சொன்னதைச் சிறிது சோதிக்குமளவில் அது அஹ்ருதயோக்தியே யொழிய ஸஹ்ருதயோக்தி யன்றென்று அறுதியிடலாமா யிருக்கும். (எங்ஙனேயென்னில்) மேலே ஆரண்யகாண்டத்தில் ஸீதாவியோகம் நேர்ந்தபோது துக்கபரவசராய்க் கதறுகின்ற பெருமாள் *ராஜ்யாத் ப்ரம்சோ வநே வாஸோ நஷ்டா ஸீதா ஹதோ த்விஜ:, ஈத்ருசீயம் மமாலக்ஷ்மி: நிர்தஹேதபி பாவகம்.* என்று சொல்லிப் புலம்புகிருர். 'ஐயோ! ராஜ்யத்தை யிழந்தேனே! காட்டிலே வந்து வஸிக்கவும் நேர்ந்ததே!' என்று சொல்லுவது *வநவாஸோ மஹோதய:* என்றதற்கு நேர்முரணல்லவா? வனவாஸக்கட்டளை ஸந்தோஷகரமா யிருந்தால் 'ராஜ்யாத் ப்ரம்ச:' என்றும் 'வநேவாஸ:' என்றுஞ் சொல்ல வாயெழுமோ? ஈத்ருசீ இயம் மம அலக்ஷ்மீ:' என்று ராஜ்யப்ரம்ச வனவாஸங்களை தௌர்ப்பாக்யமாகவன்ரோசொல்லுகிருர். இவை பொருந்தும்படி எங்ஙனேயென்று விசிகித்ஸை பண்ணுவர்கள். இதற்கு நம்பிள்ளை யருளிச்செய்வது பாரீர்;

"*ராஜ்யநாசோபகர்ஷதி* வநவாஸோ மஹோதய:* என்று சொல்லிப் போந்தவற்றை இப்போது அனர்த்தமாகச் சொல்லுகிறதென்னென்னில், ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷத்துக்கும் ரிஷிகளை நோக்குகைக்கு மென்றிறே போந்தது; அத்தோடே விரோதிக்கையாலே சொல்லுகிருர். பிராட்டியைப் பிரிகையாலும் பெரியவுடையாரை யிழக்கையாலும் இவற்றுக்கு அடியானவையும் இப்போது அனர்த்தமாகத் தோன்றினபடி."

என்பது நம்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி. (இதைச் சிறிது விவரிக்கிறேன்) வனத்திற்குப் புறப்படும்போது எதனுல் ஸந்தோஷமென்னில்; பிராட்டியோடு ஏகாந்தவாஸம் பண்ணப்பெறுவோம், பரமபாகவதர்களோடே ஸஹவாஸம் பண்ணப்பெறுவோம் என்றிங்கனே பாரித்ததனுல் ஸந்தோஷமுண்டாயிற்று, பாரித்தபடியே பேறு கிடைத்து வந்தது. *வைதேஹி! ரமஸே கச்சித் சித்ரகூடே மயா ஸஹ* என்று வாய்வெருவும்படி பிராட்டியோடே கூடியிருந்து குளிரப்பெற்றது *இஹ வத்ஸ்யாமி ஸௌமித்ரே! ஸார்த்தமேதேந பக்ஷிணா* என்று ஜடாயு மஹாராஜருடைய சிறகின் கீழே யொதுங்கி வர்த்திக்கவும் பெற்றது. இந்த நிலைமையில் "ஹா ஹந்த ஹந்த நலீநீம் கஜ உஜ்ஜஹார" என்னும்படியாகப் பிராட்டியைப் பிரியவும் ஜடாயுமஹாராஜரை அறவே யிழக்கவும் நேர்ந்தது. இந்த துக்கம் சொல்லுவித்த வார்த்தை

யன்றோ "ராஜ்யாத் ப்ரம்சோ வநே வாஸ:" என்பது. இதனால் காட்டுக்குப் புறப்படும்போதே ஸந்தோஷமில்லாமல் வருந்தியே புறப்பட்டதாக எண்ணத்தகுமோ? பரம குதூஹலத்தோடு மஹோத்ஸவம் ஸேவிக்கத் திருவேங்கடமலை சென்றவர் அங்கு இடமும் சோறும் தண்ணீரும் பெறாமல் அப்பன் ஸேவையும் பெறாமல் வெய்யிலிலும் மழையிலும் பரிதபித்துக் கிடக்க நேர்ந்ததென்று கொள்வோம்; அப்போது 'ஏதுக்கு வீட்டை விட்டு இங்கே வந்து வருந்துகிறோம்!' என்று தளர்ந்தால் இதனால் ஊரைவிட்டுப் புறப்படும்போதிருந்த குதூஹலத்தை இல்லை செய்யவொண்ணுமோ? இலங்கைசென்ற திருவடி அசோகவனத்தில் பிராட்டியைக் கண்டவாறே "அநயாஹி ந: ப்ரபு:, தாரயதி ஆத்மநோ தேஹம் ந சோகேந அவஸீததி" என்றுசொன்னது பெருமாளை கர்ஹிக்குமாபோலே யிருந்தாலும் (புஷ்ட:) என்னுமிந்தத் திருநாமத்தை வியாக்கியானம் பண்ணுமாபோலவே யிராநின்றது. 'வாடாமல் வதங்காமல் புஷ்டராகவே யிருக்கிறார் பெருமாள்' என்று காட்டினபடியாகக் கொள்ளலாம். இல்லையாகில் 'ஜீவதி' என்று மூன்றெழுத்தோடே முடிக்கலாமே; 'தாரயதி ஆத்மநோ தேஹம்' என்ற விசேஷ தேஹபுஷ்டியை அந்தரங்கமாகவே காட்டவேபோலும்....*

5. ஸுபேக்ஷண: = பெருமாளுடைய திருக்கண்ணழகிலே யீடுபட்டவர்கள் சக்ரவர்த்தியும் சபரியும் திருவடியுமாவர்கள். 'என் வேள்வியைக்காக்க உன் பிள்ளையைப் போரவிடாய்' என்று விச்வாமித்ர முனிவன் வேண்டினபோது *ஊநஷோடசவர்ஷோ மே ராமோ ராஜீவலோசந:* என்று விடையிறுத்த சக்ரவர்த்தியின் கருத்துகள் பலவுண்டு; அவற்றுள் ஒரு கருத்து – இக்கண்ணழகை விட்டுப்பிரிந்து எங்ஙனம் தரித்திருப்பேனென்கை; சபரி தன்னாச்ரமத்தேறப் போந்தபெருமாளைக் கண்டவாறே *சக்ஷுஷா தவ ஸௌம்யேந பூதாஸ்மி ரகுநந்தந!* என்று அவருடைய கண்ணழகிலே தான் ஈடுபட்டமையைத் தெரிவித்துக்கொண்டாள். இவற்றுக்கெல்லாம் மேம்பட்டது திருவடியின் வார்த்தை. அதாகிறது] ராம: கமலபத்ராக்ஷஸ் ஸர்வஸத்வமநோஹர: *] திருவடியோடு ஸம்பாஷணை செய்யும் பிராட்டி "யாநி ராமஸ்ய சிஹ்நாநி...தாநி பூயஸ் ஸமாசக்ஷ்வ ந மாம் சோக: ப்ரதக்ஷ்யதி" என்று பெருமாளுடைய அடையாளங்களைச் சொல்லும்படி கேட்டவாறே முந்துறமுன்னம் "ராம: கமல பத்ராக்ஷ:" என்றான். அக்கண்ணழகு செய்யுமது என்? என்ன; [ஸர்வஸத்வமநோஹர:] பிராணிகளென்று பேர்பெற்றாரெல்லாருடையவும் நெஞ்சைக் கொள்ளை கொள்ளுமதாயிற்று அவ்வழகு என்கிறார் திருவடி. இங்கே விமர்சிக்க வேணும்; திருவடி பெருமாளுடைய கண்ணழகை ஒரு பெரிய நகரத்திலே கண்டாரல்லர். நிர்ஜநமானதொரு வனத்திலே ஒரு மூலையிலே கண்டுவைத்து 'ஸர்வஸத்வமநோஹர:, என்று எதுகொண்டு சொல்லிற்றென்று ஆராயவேணும். இங்கு நம்பிள்ளை யருளிச் செய்வது, "திர்யக் ஜாதீயனைப் பணையோடு பணைதத்தித் திரிகிற என்னுடைய நெஞ்சையும் அபஹரித்ததே" என்று. இத்தால் பெருமாளுடைய கண்ணழகு ஸர்வஸத்வமநோஹரமென்னுமிடம் கைமுதிக ந்யாயஸித்தமென்கை இதைக்கணிசித்தே கம்பர், அனுமன் இராமபிரானைக் காணும்போதே "மஞ்செனத்திரண்ட கோலமேனியா!, மகளிர்க்கெல்லாம் நஞ்செனத் தகையவாகி நளிரிரும்பனிக்குத் தேம்பாக் கஞ்சமொத்தலர்ந்த கண்ணா!" என்று கூறினதாகப் பாடினர். (ஸுபேக்ஷண:) இதற்கு பாஷ்யமருளிச்செய்யாநின்ற பட்டர் "ஸ்வகர்த்ருகம் ஸ்வகர்மகஞ்ச

தர்சநம் அதிரூபம் அஸ்ய '' என்பதோர் அர்த்தமு மருளிச்செய்கிறார். இராமனைப் பிறர் காண்பதும் இனிது. இராமன் பிறரைக் காண்பதும் இனிது என்றதாயிற்று. ஈக்ஷண சப்தமானது கண் என்கிற பொருளையும், காண்கையென்கிற பொருளையும் காட்ட வல்லது. கண் என்கிற பொருளைக்கொண்டு கீழே விவரணம் செய்தேன். இப்போது காண்கையென்கிற பொருள்கொண்டு விவரிக்கிறேன். [***யச் ச ராமம் ந பச்யேத் து யஞ்ச ராமோ ந பச்யதி நிந்தித: ஸ பவேல்லோகே ஸ்வாத்மாப்யேநம் விகர்ஹதே***] (ஸ்ரீ ரா. அயோ. 17 – 14) இராமனைக் காணுதவனும் இராமனால் காணப்படாதவனும் உலகில் நிந்திக்கப்பட்டவனாவன்; உலகத்தார் நிந்திப்பது கிடக்கட்டும்; தன்னைத்தானே நிந்தித்துக்கொள்ளவேண்டியதுமாகும் என்றபடி. இதனால் இராமனைக் காண்பதுபோல இராமனால் காணப்பெறுவதும் புருஷார்த்தமென்று தேறுவதால் **ஸுபேக்ஷண:** என்பதற்கு இருவகைப் பொருளையும் பட்டர் திருவுள்ளம் பற்றினது சாலச் சிறக்கும். இந்த சுபேக்ஷண மஹார்த்த ப்ரஸ்தாவத்தில், அசோகவனத்தில் புலம்பாநின்ற பிராட்டி '' **தம் பத்மதளபத்ராக்ஷம்** ஸிம்ஹ விக்ராந்த காமிநம். தந்யா பச்யந்தி மே நாதம் க்ருதஜ்ஞம் ப்ரியவாதிநம் '' என்று சொன்ன விந்த சுலோகமும் சிந்தை செய்யத்தக்கது. இதில் **பத்மதளபத்ராக்ஷ** மென்றுள்ளது. இங்கு பத்மதளமென்றே பத்மபத்ரமென்றே ஒன்று சொன்னால் போதும்; '' பத்ரம் பலாசம் ச்சதனம் தளம் பர்ணம் ச்சத: புமாந் '' என்ற அமரகோசத்தின்படி தளம் பத்ரம் என்பன பர்யாயமேயாதலால் **தளபத்ராக்ஷ** மென்று இரண்டையும் கூட்டிச் சொன்னது புநருக்தமாகாதோவென்று சிலர் சங்கிப்பதுண்டு சங்கை யுக்தமானதே. இங்குப் பெரியார் கூறும் ஸமாதானம் சுவைமிக்கது. வடமொழியில் அக்ஷமென்கிற சொல்லுக்கு '' அக்ஷமிந்த்ரிய காயயோ: '' என்கிற நிகண்டின்படி கண்ணென்றும் வடிவென்றும் இருபொருள்களுள்ளமை ப்ரஸித்தம். இரட்டுறமொழிதலென்னும் தமிழ் மரியாதையினால் **பத்மதளபத்ராக்ஷ** மென்றவிவ்விடத்தில் அக்ஷபதத்திற்கு இவ்விரண்டு பொருள்களையுங் கொண்டு 'பத்மதளம் போன்று விசாலமான கண்ணழகுடையவர், பத்மபத்ரம் போன்ற [தாமரையிலை போல் பசுமையுள்ள] திருமேனியையுடையவரென்றதாகக் கொள்ளக்கடவது. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் * செக்கமலத்தலர்போலுங் கண்கைகால் செங்கனிவாய், அக்கமலத்திலை போலுந் திருமேனி * என்றருளிச்செய்தது மேலேவிவரித்த பொருளைத் திருவுள்ளம் பற்றியே.

6. ராம: — 'ரமதே' இதி ராம: ரமு-க்ரீடாயாம் என்று தாதுவாகையாலே விளையாடுபவன் என்று பொருள்படும். '' த்வம் ந்யஞ்சத்பிருதஞ்சத்பி: கர்மஸூத்ரோபபாதிதை: ஹரே! விஹரஸி க்ரீடாகந்துகைரிவ ஜந்துபி: '' என்று நாரத முனிவர் கூறினபடியே, சிறுவர்கள் பந்துகளைக்கொண்டு விளையாடுமாபோலே எம்பெருமான் பிராணிகளை வைத்துக்கொண்டு விளையாடுகிறான். பந்தானது வெளுப்பு நூல் கருப்புநூல் சிவப்பு நூலாகிய மூன்றுநிற நூல்களாலே கட்டப்பட்டிருப்பது போல பிராணிகளும் ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாகிற மூன்று நிறமுள்ள, குணங்களமைந்திருப்பர்கள். பந்தானது விஹாரகாலத்தில் மேலே போவதும் கீழே விழுவதுமாயிருப்பது போல, பிராணிகளும் '' தே தம் புக்த்வா ஸ்வர்க்க லோகம் விசாலம் க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விசந்தி '' என்கிறபடியே மேலே போவதும் கீழே

விழுவதுமாயிருப்பர்கள். இங்ஙனே விளையாடும் பரமபுருஷன் இராமனாகத் திருவவதரித்து "ராமஸ் து ஸீதயா ஸார்த்தம் விஜஹார பஹூந்ருதூந்" என்று வான்மீகி பேசும்படி பிராட்டி யொருத்தியோடே விளையாடினன். "ராமஸ் ஸ ஸீதயா ஸார்த்தம்" என்னுதே (ராமஸ்து) என்றது ஸாபிப்ராயம். (து) என்னுமவ்யயம் வ்யாவ்ருத்தியைச் சொல்லும். இதுவரையில் பெருமாள் பித்ரு சுச்ரூஷையிலும் தர்மப்ரவர்த்தனத்திலும் தேவதா ஸமாராதனத்திலும் புகழ்படைத்திருந்தவர் இப்போது பிராட்டியோடே சேர்ந்தவாறே வேறுபட்டார். ச்ருங்கார கேளிகளிலே பரம ரஸிகரென்று புகழ்பெற்றபடியைச் சொல்லுகிறது. ... ...

அன்றியே, ராம: — ரமதே என்பதற்கு உள்ளம் குளிரப் பெறுபவரென்பதும் பொருளாகையாலே அப்பொருளைக் கொண்டு அநுபவிப்பதும் பாங்கு. அன்பர்களோடு கலக்கப் பெற்றும் அன்பர்களின் காரியத்தைத் தலைக்கட்டியும் உள்ளம் குளிருபவர் பெருமாள். [குஹேந ஸஹிதோ ராம:] ராமன் குஹனோடு சேர்ந்தானென்று இதற்குப் பொருளன்று; குஹேந ஸஹிதஸ் ஸந் ராம: — குஹனோடு சேர்ந்தபின்பு ராமனானானென்றே ஆசாரியர்களருளிச் செய்வது. குஹனோடு சேர்ந்து உள்ளங் குளிர்ந்தானென்கை. மற்றோரிடமுங் காணலாம்; [க்ருத்ய க்ருத்யஸ் ததா ராம:]*
அபிஷிச்ய ச லங்காயாம் ராக்ஷஸேந்த்ரம் விபீஷணம், க்ருதக்ருத்யஸ் ததா ராம:
விபீஷணாழ்வானுக்கு முடிசூட்டித் தன் காரியம் தலைக்கட்டிற்றாக நினைத்து [ததா ராம:] அப்போது தான் ரதியை யடைந்து ராமனாயினனென்கை. பெருமாள் செய்தருளின ஒவ்வொரு காரியமும் அவர் தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குளிரச் செய்ய வல்லதே யாயிற்று. குஹஸுக்ரீவ மாருதி விபீஷணாதிகள் பக்கலிலே காட்டின அநுக்ரஹ விசேஷத்தினால் திருவுள்ளம் குளிர்ந்தது போல, தாடகாதாடகேயவிராத கரதூஷண ராவணாதிகள் பக்கலிலே காட்டின நிக்ரஹத்தினாலும் ஆச்ரித விரோதிகள் தொலையப் பெற்றோமென்று திருவுள்ளம் குளிர்ந்திருக்கக் குறையில்லை. ஆக, 'ரமதே இதி ராம:' என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் ஸ்ரீராமாயணத்தில் பல ப்ரகரணங்கள் ஸங்க்ருஹீதங்களாகும். ... ... *

அன்றியே ராம: — 'ரமயதீதி ராம:' என்கிற வ்யுத்பத்தியும் பொருந்தும். தன்னைக் காண்பவர்களையும் தன் சரிதை கேட்பவர்களையும் மகிழ்விப்பவர் பெருமாள். உலகத்தில் அதிகாரிகள் வெவ்வேறு பட்டிருப்பர்களாதலால் ஒரே குணத்தினால் எல்லாரையும் ஏக ரூபமாக மகிழ்விக்க முடியாது. "ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி தீநாந் தாநேந ராகவ:. குரூந் சுச்ரூஷயா வீர: தநுஷா யுதி சாத்ரவாந்." என்றாப் போலே ஒவ்வொருவர் பக்கலிலே ஒவ்வொரு குணத்தைச் செலுத்தி மகிழ்விப்பது ஸ்ரீ ராமாயண ப்ரஸித்தம். ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் ஸௌந்தர்யம் பொறுமை தயை வாத்ஸல்யம் வீரம் என்றிவை முதலான பல திருக்குணக்கடலாயிருக்கின்ற பெருமாள் திருநாட்டிலே விலை செல்லவில்லாத திருக்குணங்களை விலை செல்லச் செய்வதற்காகவே இம்மண்ணுலகில் வந்து அவதரித்தபடியினால் அத்திருக்குணங்களிலே அவரவர்களை யீடுபடுத்தி மகிழ்விக்கச் சொல்லவேணுமோ? குஹப்பெருமாளை ஸௌசீல்யத்தாலே மகிழ்வித்தான். ஸௌசீல்ய மென்பதும் சீலமென்பதும் பர்யாயம். தன் மேன்மை பாராதே தண்ணியரோடும் கலந்து பரி

மாறுங் சீல குணத்தின் காரியம். இக்குணத்தினுல் காரியங் கொண்டதுதான் ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் அதிகம். ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களாலே தண்டகாரண்ய வாஸிகளான மஹர்ஷிகளை யீடுபடுத்தினது பெரியதன்று. காதும் மூக்குமறுப்புண்டு கதறி யழுதுகொண்டே கரதூஷணுதிகளிடம் செல்லலுற்ற சூர்ப்பணகை "தருணௌ ரூபஸம்பந்நௌ ஸுகுமாரௌ...புண்டரீக விசாலாக்ஷௌ சீரக்ருஷ்ணஜிநாம்பரௌ கந்தர்வராஜ ப்ரதிமௌ பார்த்திவ வ்யஞ்ஜநாந்விதௌ" என்று சொல்லிச் சொல்லிப் புலம்பும்படி செய்ததே சிறப்பு. இங்ஙனே ஓரோ குணங்களைக் காட்டி ஒவ்வொருவரையும் ரமிப்பித்தது பன்னியுரைக்குங்காற் பாரதமாம். ... ... *

7. [விராம:]—ரமயதீதிராம: என்கிறப்போலே 'விரமயதீதி விராம:' என்றுகும். விராமமாவது ஓய்வு: (1) பிறருடைய சௌர்யவீர்ய பராக்ரமங்களை ஓயச் செய்பவர் (2) பிறருடைய வாதத்தை ஓயச் செய்பவர் என்று இருபொருள் கொள்ளலாம். முந்தின பொருளைப்பற்றி விசேஷமாக விவரணம் காட்ட வேண்டியதுண்டோ? *ப்ரஹ்மா ஸ்வயம்பூச் சதுராநநோ வா ருத்ரஸ் த்ரிநேத்ரஸ் த்ரிபுராந்தகோ வா, இந்த்ரோ மஹேந்த்ரஸ் ஸுரநாயகோ வா த்ராதும் ந சக்தா யுதி ராமவத்யம்* என்ற திருவடியின் வார்த்தை யொன்றே போதும். பிறருடைய வாதத்தை ஓயச் செய்பவர் — என்ற இரண்டாவது பொருளுக்குச் சேரச் சிலவிடங்களை யெடுத்துக் காட்டுதும். ஆரண்ய காண்டம் ஆறுவது ஸர்க்கத்தில், தண்டகாரண்யவாஸிகளான முனிவர்கள் அரக்கர்களினுல் தங்களுக்கு நேரிட்ட கஷ்டங்களை இராமபிரானிடம் விஞ்ஞாபித்துச் சரணமடைந்தபோது இராமன் அம்முனிவர்களுக்கு அபயமளித்த வரலாறு வருணிக்கப்பட்டது. பிறகு ஒன்பதாவது ஸர்க்கத்தில் ஸீதா பிராட்டி இராமபிரானை நோக்கித் தர்க்கித்துப்பேசினுள். (அதாவது) நீர் முனிவேடம்பூண்டு காட்டுக்கு வந்திருக்கிறீர்; புண்ணிய புனல்களாடிச் சுகமாக அயோத்தி சென்று சேரவேண்டியது ப்ராப்தம். அப்படியிருக்க நீர் முனிவர் முன்னிலையில் பரஹிம்ஸை செய்வதாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்தது எனக்குச் சிறிதும் பிடிக்கவில்லை. க்ஷத்ரியர்களுக்கு இது தருமமானுலும் இப்போது நீர் க்ஷத்ரிய தருமத்தைக் காக்கவேண்டிய நிலைமையில் இல்லாதபடியாலும், "தாழிருஞ்சடைகள் தாங்கித் தாங்கருந்தவம் மேற்கொண்டு" காட்டுக்கு வந்திருப்பதாலும் ஆயுதங்களைக் கொண்டு செய்யுஞ் செயலை நீர் நெஞ்சாலும் நினைக்கவே தகாது. உமக்குத் தெரியாததொன்றுமில்லை; உமக்கு நான் தருமம் உபதேசிக்க வந்ததாக நினைக்கவேண்டா; திருத்தம்பி யாரோடும் ஆலோசித்து யுக்தமானபடி செய்யக்கடவீர் — என்றுரைத்தாள். இதைக் கேட்ட ராமன் (பத்தாவது ஸர்க்கத்தில்) அந்த ஸீதா பிராட்டியின் வாதத்தை ஓயச் செய்திருப்பதைக் காணவேணும். அதில் ஸாரமான விஷயம் இவ்வளவே. 'அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம் த்வாம் வா ஸீதே! ஸலக்ஷ்மணாம், ந ஹி ப்ரதிஜ்ஞாம் ஸம்ச்ருத்ய ப்ராஹ்மணேப்யோ விசேஷத:* இத்யாதிகளைச் சொல்லி அவளுடைய வாதத்தை விராமமடையச் செய்தனனென்பது வாலி "அரக்கரோரழிவு செய்து கழிவரேல் அதற்கு வேறோர் குரக்கினத்தரசைக் கொல்ல மனுநெறி கூறிற்றுண்டோ?" என்றுப்போலே சில வாதங்களைச் செய்தபோது பெருமாள் அவன் வாயினுலேயே க்ஷமைவேண்டும்படி செய்து அவனை விராமமடையச் செய்ததும் இங்ஙனே பலவுங் காண்க. ... ... *

8. **விரத:** = தம்முடைய ஸமீசீன வாதங்களாலே பிறருடைய வாதங்களை விராமமடையச் செய்யுமாற்றல் **விராம:** என்ற கீழ்த்திருநாமத்தில் அநுபவிக்கப்பட்டது. பிறருடைய ஸமீசீன வாதங்களாலே தாம் விராமமடைவதும் விதண்டாவாத வைதேசிகரான பெருமாள் பக்கலிலே காண்பதுண்டு. தாம் பிடித்ததே பிடிவாதமாக இராமல் "யுக்தியுக்தம் வசோ க்ராஹ்யம்" என்று கொண்டு தம்முடைய வாதத்திற்கு விச்ராந்திகொள்பவர் பெருமாள். அல்லது, காரண விசேஷத்தாலே தாம் நிக்ரஹிக்கப்புகுந்தாலும், உடனே நன்மைகண்டு நிக்ரஹத்தில் நின்றும் விரதராகி அநுக்ரஹோந்முகராமவர் என்பதாகவும் கொள்ளலாம். இவ்விரண்டையும் அடைவே விவரிக்கிறேன் அயோத்தியா காண்டம் இருபத்தாறும் ஸர்க்கத்தில் இராமபிரான் தாய் தந்தையர் சொற்படி காட்டுக்குச் செல்ல நேர்ந்ததை ஸீதாபிராட்டியிடங்கூறி அவளை நகரத்திலேயே வாழுமாறு திட்டம் செய்ய, (ஸர். 27) அதற்குப்பிராட்டி தன்னையும் உடனழைத்துச் செல்லுமாறு நிர்ப்பந்திக்க, (ஸர். 28) அவளுக்கு இராமன் காட்டின் கொடுமைகளைக்கூறி 'நீ காட்டுக்கு வரவே தகாது; என்று வலிதாகத் தர்க்கித்தான். அதற்குமேல் பிராட்டி (29, 30 ஸர்க்கங்களில்) பிரணயரோஷம் தலையெடுத்து "ராமா! உன்னிடத்தில் அழகு மட்டுமேயுள்ளது; அதைக்கண்டு அனைவரும் மயங்கிவிடுகிறார்கள்; உனக்கு ஆண்மையென்பது சிறிதுமில்லை; என்னொருத்தியைக் காக்க முடியாமல் என்னை நிறுத்தி நீ காட்டுக்குப் போவையென்று என் தந்தையார் கேள்விப்பட்டாராகில் 'ஹா! புருஷவேஷம் பூண்டுவந்தவொரு பெண்பிள்ளைக்கா என் மகளைக் கொடுத்தேன்!' என்று மிகவும் மனம் நொந்துகொள்வர்; என்னைக் காட்டிலே காக்கமாட்டாத காபுருஷனோ நீ?' என்று இவைய பலவும் சொல்லித் தர்க்கிக்க, இராமன் தன்னுடைய பிடிவாதத்தில் நின்றும் விரதனாகி அவளையும் உடனழைத்துச் செல்ல இசைந்தனன்.

காரண விசேஷத்தாலே நிக்ரஹிக்கப்புகுந்து நிக்ரஹத்தில் நின்றும் ஓய்ந்தபடியையும் இரண்டிடங்கொண்டு காட்டுவோம். கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் (ஸர். 30) ஸுக்ரீவ மஹாராஜர் வர்ஷாகாலத்திலே பெருமாள் ஒய்வு கொடுத்ததை வியாஜமாகக் கொண்டு விஷயபோகங்களிலே ஊன்றிக்கிடக்க, காலம் கடந்தும் படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு வாராமையைக்கண்ட பெருமாள் சீறிச் சிவந்து நிக்ரஹிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றினபடியை இளையபெருமாள் முகமாகத் தெரிவிக்கவெண்ணி "ந ச ஸங்குசித: பந்தா யேந வாலீ ஹதோ கத:" "மா வாலிபதமந்வகா;" "ஹநிஷ்யாமி ஸபாந்தவம்" இத்யாதிகளைச் சொல்லி அச்சமுறுத்தினர். ஸுக்ரீவன் குடும்பத்தோடே மாண்டுவிட்டானின்று என்றே நினைக்கும்படியாயிருந்தது. இந்த ப்ரபலமான நிக்ரஹ ஸங்கல்பம் என்னாயிற்று? "ராமஸுக்ரீவயோரைக்யம் தேவ்யேவம் ஸமஜாயத" என்று பிராட்டி பக்கலிலே திருவடி சொல்லும்படியாகவன்றோ ஆயிற்று. "வாநராணாம் நராணாஞ்ச கதமாஸீத் ஸமாகம:?" என்று பிராட்டி திருவடியைக் கேட்டாள். பனைதத்தித்திரிகிற குரங்கினங்களுக்கும் புருஷோத்தமர்களுக்கும் சேர்க்கையுண்டானபடி எங்ஙனேயென்று கேட்டாள். அதற்குத் திருவடி சொன்னது, 'வெறும் ஸமாகமமன்று; ராமனும் ஸுக்ரீவனும் ஏகதத்வமென்னும்படியாகவன்றோ குழைந்தார்களென்று. ஆக, நிக்ரஹத்தில் நின்றும் ஓய்ந்தபடியாலே **விரத**னென்றது ஒக்கும். மற்றோரிடம் யுத்தகாண்டத்தில் ஸமுத்ர சரணாகதி

ப்ரகரணமாகும். "பாஹும் புஜக போகாபமுபதாயாரி ஸூதந: , அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யே மஹோததே:" என்னும்படி கடலரசனை வழிவேண்டி மூன்று நாள் தரைக்கிடை கிடந்தார் பெருமாள். அவனோ முகங்காட்டிற்றிலன்; *சாபமாநய ஸௌமித்ரே! சராம்ச்ச ஆசீவிஷோபமாந், ஸாகரம் சோஷயிஷ்யாமி பத்ப்யாம் யாந்து ப்லவங்கமா:* என்று பலவுஞ்சொல்லி உலகில் ஜலதத்வமேயில்லாதபடி செய்துவிடுகிறேனென்று சீற்றத்தினெல்லையில் நின்றார் பெருமாள். பிறகு என்னாயிற்று? அக்கடலரசன் சிறிது ஆபிமுக்யம் காட்டினவாறே 'ஸமுத்ரராஜனே! இவ்வம்பு உனக்காகத் தொடுத்ததன்று; உன் பகைவர்மேலேவிடத் தொடுத்ததத்தனை; உன் பகைவர்களைக் காட்டிக் கொடு' என்று கூறி அவன் காட்டிக்கொடுத்த த்ருமதுல்யமென்கிற விடத்திலே அம்பைச் செலுத்தி அநுக்ரஹசீலராகி நிக்ரஹத்தில் நின்றும் விரதராயினர். (யுத்தகாண்டம் ஸர்க்கம் 22 காண்க.).....மேலே ராவணனோடு துமுலமான யுத்தம் நடக்கும்பொழுது அவன் *சசால சாபஞ்ச முமோச வீர:* என்னும்படி கைமாண்டு நின்றவாறே "கச்ச அநுஜாநாமி" என்று சொல்லி விடை கொடுத்துப் போகவிட்டு அப்போது யுத்தத்தில் நின்றும் விரதரானார் பெருமாள் —என்பதும் இங்கு (விரத:) என்னும் திருநாமத்தின் பொருளாகக் கொள்ளத்தகும். இனி அடுத்த திருநாமத்திற்குச் செல்வோம்.

9. **மார்க்க:** = 'மார்க்யதே' இதி **மார்க்க:** மார்க்கணமாவது தேடுதல். தேடப்படுகிறவர் என்றபடி. தேடுகிறவர் என்கிற பொருளும் பொருந்தும். தேடப்படுகிறவர் என்னும் பொருளை முன்னம் விவரிப்போம். வேதாந்தங்களிலே "**ஸோந்வேஷ்டவ்ய:**" என்று ஓதியுள்ளது. பகவான் தேடத் தகுந்தவன் என்றபடி. இந்தச் சுருதியையடியொற்றியே திருமங்கையாழ்வார் "நான் மறைகள் தேடியோடுஞ் செல்வன்" என்றும். "நான்மறைகள் தேடியென்றுங் காணமாட்டாச் செல்வன்" என்று மருளிச்செய்தார். உத்தர ஸ்ரீராமாயணத்திலே 'சம்பூகவதம்' என்றொரு கெட்டம். தவம் புரியத் தகாத ஜாதியிலே பிறந்தானொருவன் தண்டகாரணியத்திலே கொடுந்தவம் புரிய, அதனாலே அயோத்தியில் ஒரு அந்தணனுடைய குழந்தை இறந்துபோக, அந்த சூத்ர தாபஸ்வியைக் கொன்றாலன்றி இந்த பிராமண சிசு உயிர்பெறுதென்றறிந்த பெருமாள் அவனை வதைக்கத் திருவுள்ளம்பற்றிக் கையுங்கத்தியுமாகத் தண்டகாரணியத்திற்கெழுந்தருளினார். [பெருமாள் திருமொழியில் *செறிதவச் சம்புகன் தன்னைச் சென்று கொன்று செழுமறையோனுயிர்மீட்டு* என்றநுஸந்திக்கப்பட்ட கதை இது.] காடேறச் செல்லாநின்ற பெருமாள் "சம்புகனென்கிற சூத்திரன் தவம் புரிகிறானமே; எங்கே எங்கே?" என்று கேட்டுக்கொண்டே அவனைத் தேடிக்கொண்டு செல்லுகின்றார்; சென்று அவனையணுகினபோது அவன் சொல்லுகிறான் *அந்வேஷ்டவ்யோ யதஸி புவனேர் லோகநாத சரண்ய: மாம் அந்விஷ்யந்..." [உத்தரராமசரிதே பவபூதி:] என்றான். உலகர்களாலே தேடத்தக்கவனாக வேதங்களில் சொல்லப்படுகிற மஹாப்ரபுவே, நீ என்னைத் தேடிக்கொண்டு வந்தனையே, நான் எவ்வளவு பாக்யசாலி! என்றான். இங்கு கர்த்தரியர்த்தம் கர்மணியர்த்தம் ஆகிய இரண்டு பொருளும் காணலாம். மாரீச மாயாம்ருகத்தை வதைத்து மீண்டபின் பர்ணசாலையில் பிராட்டியைக் காணாமல் அவளைத் தேடிக்கொண்டு திரிந்தது. தனுகபந்தனுடைய சொல்லின்படி சபரியை

யும் ஸுக்ரீவனையும் தேடிப்போந்தது என்னுமிவற்றையும் கொள்ளலாம். மார்க்க: என்பதற்கு வழியாயிருப்பவன், வழிகாட்டுபவன் என்கிற பொருள்களுங்கொள்ளலாம். வழியென்றாலும் நெறியென்றாலும் பரியாயம். நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் *நெறிகாட்டி நீக்குதியோ* என்கிற பாசுரத்தில் உபாயமென்னும் பொருளில் நெறியென்னுஞ் சொல்லைப் பிரயோகித்திருப்பதனால் மார்க்க: என்னும் வடசொல்லும் உபாயவாசகமாகக் குறையில்லை. முகுந்தமாலையில் "கரசரண ஸரோஜே காந்திமந் நேத்ரமீநே ச்ரமமுஷி புஜவீசிவ்யாகுலே அகாதமார்க்கே, ஹரிஸரஸி விகாஹ்ய..." என்ற சுலோகத்தில் 'அகாதமார்க்கே' என்றவிடத்தில் மார்க்க சப்தம் உபாயார்த்தமாகவே பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. "உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்வம் ந து குணௌ" என்று ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் பட்டர் அருளிச்செய்தபடி எம்பெருமானுக்கு உபாயத்வம் ஸ்வரூபமாகையாலே உபேயபூதனான தானே உபாயமுமாயிருக்கும்படியைச் சொல்லிற்றுகிறது. ராவண வதமான பிறகு பிரமன்வந்து செய்யும் துதியில் "சரண்யம் சரணஞ்ச த்வாம் ஆஹுர் திவ்யா மஹர்ஷய:" என்றதனால் ஸ்ரீதலிக்கப்பட்ட அர்த்தமேயன்றோ இது. இனி, வழிகாட்டுகிறவன் என்னும் பொருளுக்கு ஸமந்வயம் பெரியவுடையார் (ஜடாயு) பக்கலிலே காணலாம். *மயா த்வம் ஸமநுஜ்ஞாத: கச்ச லோகாந் அநுத்தமாந்* என்று சொல்லிச் சடாயுவுக்கு வைகுந்தத்தேற வழிகாட்டினவனன்றோ பெருமாள். *யா கதிர் யஜ்ஞ சீலாநாம்* இத்யாதியாகச் சொன்ன ராம வாக்யத்தில் (கதி:) என்பதற்கு மார்க்கமென்பதுதானே பொருள். பகவத் கீதையில் (8-26) *சுக்ல க்ருஷ்ணே கதீ ஹ்யேதே* என்றவிடத்தில் கதிசப்தார்த்தம் மார்க்கமேயன்றோ. இனி அடுத்த திருநாமத்திற்குச் செல்வோம்.

10. நேய: = நாயகனென்னும் பொருளதான நேதாவென்னுஞ் சொல்லுக்கு எதிரான சொல் (நேய:) என்பது கட்டளையிடுபவனை நேதா என்போம்; கட்டளையிடப் பெறுபவனை (நேய:) என்போம். "யஸ்ய விச்வ உபாஸதே ப்ரசிஷம் யஸ்ய தேவா:" என்று வேதமோதியுள்ளபடியும், *ஆணை மெய்பெற நடாய தெய்வம் மூவரில் முதல்வனாகி* (திருவாசிரியம்) என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தபடியும்* மனிசர்க்குத் தேவர்போலத் தேவர்க்கும் தேவனாகிய தான் ஸகலதேவர்களையும் கட்டளையிட்டுப் பணிகொள்ளத் தக்கவனாயிருந்துவைத்தும் பிறர் தன்னைக் கட்டளையிடும்படியாக வாயிற்று ஸ்ரீராமாவதாரம் செய்தருளிற்று. விச்வாமித்ரமுனிவன் தான் ஒரு வேள்வி செய்வதாகத் தொடங்கி அதனை இடையூறின்றி நிறைவேற்றுதற் பொருட்டுத் தசரதமன்னவனிடம் வந்து இராமனைத் தருகவென்று இரந்தனன். அதற்கு மன்னவன் உடன்படவில்லை. அரக்கர்களோடு போர்புரியத்தக்க பருவமின்றிக்கே மிக இளையவனான என் சிறுவனை நான் உம்மோடுகூட அனுப்பமாட்டேனென்றனன். அதற்கு முனிவன் மன்னனை நோக்கி இவனது பெருமையை நீ அறிந்திலை; அறப்பெரியோனான இவனை மிகச் சிறியவனாக நீ நினைத்திருக்கிறாய் அத்தனை; *வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம்* என்று வேதம் பேசின பெருமைவாய்ந்த மஹாபுருஷனன்றோ இவன்; இவனை உள்ளபடியே யானறிவேன்; நான் மட்டுமல்ல; இதோ உன்னெதிரில் வீற்றிருக்கின்ற நற்றவமாமுனிவர்களும் நன்கறிவர்கள் என்று இனையபலவுஞ்சொல்லி ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொண்டு சென்றான்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

தந்தையாரிடம் இங்ஙனே முனிவன் பேசின பேச்சுக்களையெல்லாம் ஏகாந்தமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த இராமபிரான் 'சேஷபூதனுய்ப் பரதந்திரனுய்ப் பிறக்க வேணுமென்று ஆசைப்பட்டு வந்து பிறந்த நம்மைப் பரமாத்மாவென்று வெளியிட்டுவிட்டாரே! இது நமது நினைவுக்கு தகுதியன்றே; மேலும் இந்த விச்வாமித்திரர் இதுவரையில் எத்தனையோ அரியபெரிய வேள்விகளையும் தவங்களையும் இயற்றியிருக்கிருர்; அப்போது ஒருவரையும் துணைவேண்டினவரல்லரிவர்; இப்போது இவர் மிகச் சிறிதாகச்செய்ய நினைத்திருக்கிற ஆறு நாளைய வேள்விக்குத் துணை வேண்டிவந்தது வெறுமனல்ல; நம் தந்தையார் சதுரங்க பலத்தோடு தாம் வந்து அவலீலையாக வேள்வியைக் காத்துத் தருவதாகச் சொல்லவும் அதையும் மறுத்து நம்மையே வேண்டிக் கொணர்ந்தவிம்முனிவர்க்கு ஏதோ விசேஷமானதொரு கருத்து இருக்கவேண்டும். நம்மை ஏவிக் காரியங்கொள்ள நினைத்தே (அதாவது நாம் ஆசைப்பட்ட சேஷத்வத்தை உலகமறியச் செய்யக் கருதியே) நம்மை வேண்டிக் கொணர்ந்தார்போலும்' என்று மருமமறிந்துகொண்டு இராமன் அம்முனிவரிடம் கைகூப்பி ஒன்று விண்ணப்பஞ்செய்தான்; — 'இமௌ ஸ்ம முநிசார்தூல! கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ, ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம் வை சாஸநம் கரவாவ கிம்'' என்றான். இதன் பொருளாவது. முநிஸார்வபௌமரே! நானும் என் தம்பியான லக்ஷ்மணனும் உம்முடைய கட்டளைப்படி நடந்துகொள்ள வந்தவர்கள்; எப்போதும் உமது அருகிலேயேயிருந்து நீர் நியமிக்கும் குற்றேவல்களைச் செய்ய நாங்களிருவரும் காத்திருக்கிறோம்; நீர் கூசாமல் எங்களுக்கு எவ்விதமான கட்டளையுமிடலாம்; உமக்கு என்ன பணிவிடை செய்யப் பெறுவோமென்று எதிர்பார்த்திருக்கிறோமென்பதாம். ஆக, ஆஜ்ஞாபகனை தான் ஆஜ்ஞாப்யனுகைக்கு ஆசைப்பட்டது தான் (நேய:) என்பதனுல் தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. இனி அடுத்த திருநாமத்திற்குச் செல்வோம். ... ... *

11. நய: = அந்யாந் ஸ்வாந் ஸ்வயம் நயதீதி நய:. பிறருடைய கட்டளையைத் தான் எதிர்பார்த்து அப்படியே நடந்துகொள்வதாகக் கீழ்த்திருநாமம் காட்டிக் கொடுத்தது. *பதிம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம்* என்று ஓதப்படுகிற பகவானுக்கு அந்த நேயத்வம் [ஆஜ்ஞாப்யத்வம்] ஸ்வேச்சையினுலாயது; நிருபாதிகமாகவுள்ள தன்மையைச் சொல்லுமிடத்து ஸர்வநிர்வாஹகத்வமேயன்றோ அஸாதாரணமாகச் சொல்லுகிறது. இராமபிரான் தன்னைப்பற்றித் தன்வாக்காலே சொல்லிக்கொள்ளும்போது * ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தசரதாத்மஜம் * இத்யாதியாக எங்ஙனே சொல்லிக்கொண்டாலும், பிறர் சொல்லும்போது அவனுடைய பெருமையைப் பரக்கச் சொல்லியிருக்கவில்லையா? * சரண்யம் சரணஞ்ச த்வாம் ஆஹுர் திவ்யா மஹர்ஷய:... ஜகத் ஸர்வம் சரீரம் தே......* இத்யாதியாகவன்றோ பிரமன் சொல்லிவைத்தது. ஆகவே (நேய:) என்கிற கீழ்த்திருநாமத்திற்கு எதிர்த்தட்டான (நேதா) என்னுந்திருநாமத்தின் அர்த்தமே (நய:) என்பதிலுள்ளதென்று கொள்ளலாம். அன்றிக்கே, நயதீதி நய: — கொண்டுபோகிறவன் என்றபடி. இராமபிரான் தன்னடிச் சோதிக்கு எழுந்தருளும்போது தான் ஒருவனுக எழுந்தருளவில்லையே; * அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி * என்று ஸ்ரீகுலசேகரப் பெருமாளருளிச் செய்தபடியே சராசரங்களையுமன்றோ உடன் கொண்டு

சென்றது (இதனைச் சிறிது விவரிப்போம்;) * முனிவன் வேண்டத் திறல்விளங்கு மிலக்குமனைப் பிரிந்தான் தன்னை * என்று குலசேகரர் பணித்தபடியே இளைய பெருமாளைவிட்டுப் பிரிந்ததனால் தரிக்கமாட்டாமல் மிகவும் கிலேசமடைந்த இராமபிரான் ராஜ்யத்தைவிட்டு எழுந்தருளத் தொடங்கியபோது அயோத்யா நகரத்து உயிர்களெல்லாம் பெருமாளைச் சரணமடைந்து 'தேவரீர் எங்குச் சென்றாலும் அடியோங்களையும் கூடவே அழைத்துக்கொண்டு செல்லவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க ஸ்ரீராமன் அவர்களது பக்திப்பெருங்காதலைக் கண்டு 'அப்படியேயாகட்டும்' என்றருளிச் செய்து அனைவரையும் தன்னைப் பின்தொடர்ந்துவருமாறு பணித்தருளிப் பயணப்பட்ட ளவிலே, அந்நகரத்திலிருந்த மனிதர்களேயன்றி விலங்கு பறவை முதலிய அஃறிணையுயிர்களும் அகமகிழ்ந்து பெருமாளைப் பின் செல்ல, இங்ஙனம் பலரும் புடைசூழ பகவான் ஸரயூநதியில் இறங்கித் தன்னடிச் சோதிக்கெழுந்தருளும்போது தம்மிடத்து இடையறாத அன்புகொண்டு பின்பற்றிச் சரயுவில் மூழ்கி உடம்பைத் துறந்த எல்லாவுயிர்கட்கும் பிரமலோகத்திற்கு மேற்பட்டதாய்ப் பரமபதம்போலவே மீட்சியில்லாததான ஸாந்தாநிக மென்னும் உலகத்தையளித்தனரென்பது இதிஹாஸம். இங்ஙனே நயனம் பண்ணின படியைக் காட்டும் (நய:) என்கிற திருநாமம். வராஹ சரமச்லோகத்தில் "அஹம் ஸ்மராமி மத்பக்தம் நயாமி பரமாம் கதிம்" என்று சொன்னவரேயன்றோ. ... *

12. அநய:= இதற்கு பாஷ்யத்தில் பட்டர் அருளிச்செய்திருக்கும் ரஸவத்தரமான பொருளை முன்னம் விவரிக்கிறேன். "அய: சுபாவஹோ விதி:; ஸ: அஸ்மாத் அந்யே ஐகதாம் நாஸ்தி இதி அநய:" என்பது பகவத்குண தர்ப்பண ஸ்ரீஸூக்தி. அமரகோசத்தில் "அயச் சுபாவஹோ விதி:" என்னப்பட்டது நன்மையைக்குச் செயலுக்கு அயமென்று பெயர்; இராமனைக் காட்டிலும் நன்மை செய்வார் வேறுயாருமிலர் என்ப தாற்பரியமாகத் தேறும். ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் * அநுத்தமம் பாத்ரமிதம் தயாயா: * என்றவிடத்தில் 'அநுத்தமம்' என்பதற்குப்போல இங்கு 'அநய:' என்பதற்கும் பஞ்சமீ பஹுவ்ரீஹிஸமாஸம் பொருத்தமுடையதேயாம் தீங்கிழைப்பவர்களுக்கும் நன்மை புரிவதையே தன்மையாகக் கொண்டவரன்றோ பெருமாள். * நஸ்மரத்யபகாராணாம் சதமப்யாத்மவத்தயா, கதஞ்சிதுபகாரேண க்ருதேநைகேந துஷ்யதி* என்றன்றோ அயோத்யாவாஸி ஜனங்கள் ராமகுணகீர்த்தநம்பண்ணிற்று. மேலெடுத்த சுலோகத்தில் [கதஞ்சிதுபகாரேண] என்றதன் பொருளை ஆழ்ந்து அறியவேணும். பிறர் செய்வது உண்மையில் உபகாரமன்று; அவர்கள் செய்தது அபகாரமாகவேயிருந்தாலும் கதஞ்சித் உபகாரமாக ஆக்கிக்கொள்ளப்படுகின்றதென்கை. இதனை ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் (4-1) "நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையுங் காணாதே...தனக்கேற இடம் பெற்றவளவிலே 'என்னூரைச் சொன்னாய் என் பேரைச் சொன்னாய் என்னடியாரை நோக்கினாய் அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய் அவர்களுக்கொதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய்' என்றாப்போலே சிலவற்றையேறிட்டு மடிமாங்காயிட்டு..." இத்யாதி திவ்ய ஸூக்திகளாலறிக. இப்படியாக ஏறிட்டு அநுக்ரஹித்தது ராமாவதாரத்திலுண்டோவென்னில்; ஓரிடம் காட்டுவோம். ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் வாயஸரக்ஷணத்தை யருளிச்செய்யுமிடத்து "தாத்ருசோ வாயஸஸ்யப்ரணதஇதிதயாலு:" என்றருளிச்செய்தார்; இங்கு "ப்ரணதஸ்ய

வாயஸஸ்ய தயாலு: * என்னுதே [ப்ரணத இதி தயாலு:] என்றதன் உட்கருத்தை யறிந்து ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் பணித்திருப்பது — "தயார்த்ரபுத்த்யா ப்ரண தத்வேந பரிக்ருஹ்ய இத்யர்த்த:" என்று. அதாவது, ப்ரணதியை யுத்தேசித்துக் காகம் வந்ததில்லை; எங்குந்திரிந்து செயல் மாண்டு புகலிடமற்று வந்து விழுந்த தத்தனை. அந்த வீழ்ச்சியையே ப்ரணதியாகக்கொண்டு பெருமாள் காத்தருளினர் என்கை, விபீஷண அபயப்ரதாந ப்ரகணத்தில் "ந த்யஜேயம் கதஞ்சந" என்றது இங்கு சிகரமாக நினைக்கத்தக்கது.

அதவா, அநய: என்பதற்கு 'ந வித்யதே நய: யஸ்மிந் ஸ:' என்றுகொண்டு நயமில்லாதவர் என்கிற பொருளுங்கொள்ளலாம். நயமாவது நீதி: இராமனை நீதி யற்றவரென்று சொல்லலாமோ? கோபிகள் கண்ணனை நோக்கி "நீரிலே நின் றயர்க்கின்றோம் நீதியல்லாதன செய்தாய்" என்கிறார்கள். அப்படி இராகவனை நோக்கி யாரும் சொன்னதில்லையே; வாலி போல்வார் சொல்வது பரமார்த்த மாகக் கொள்ளத் தகுமோ? என்று சங்கை தோன்றும். அநியாயமான செய்கை யைச் செய்பவரென்று பொருளன்று. நீதியாவது நியதி; இராமபிரானுடைய செயல் ஒரு நியதியிலே [வ்யவஸ்தையிலே] அடங்குமதன்று என்று தாற்பரியங் கொள்க. (இதன் விவரணம் கேண்மின்.) பரமபூஜ்யரான பரத்வாஜ மஹர்ஷியின் ஆச்ரமத்திலே அமுதுசெய்தாரென்று கேள்விப்படுமாபோலே சபரிகையாலே அமுது செய்தருளினரென்றுங் கேள்விப்படுகிறோம். விச்வாமித்ரமுனியை நாதராகக் கொண்டாரென்று கேள்விப்படுமாபோலே *ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதியென்றும் * ஸுக்ரீவம் சரணம் கத:* என்றும் கேள்விப்படுகிறோம். இப்படியாக ஒரு நியதி யில்லையாயிற்று ராமகாரியங்களில். ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தில் "பகவதி பரத் வாஜே புக்திஸ் ததா சபரீகரே" இத்யாதி பணித்திருப்பதைக்கொண்டு ரஸிக ஹ்ருதயங்கமமாக நிர்வஹிக்கும்படி இது.

13 வீர: = பகவானுடைய திருக்குணங்களில், **வீர்யம், சௌர்யம், பராக்ரமம்** என மூன்று குணங்கள் சேர்த்து அநுஸந்திக்கப்படுவதுண்டு. இம்மூன்று சொற்களுக் கும் பொருளில் வாசியில்லைபோல் தோன்றினாலும் வாசியுண்டு. எதிரிகளின் சேனை எவ்வளவு பிரபலமாக இருந்தாலும் அதைக்கண்டு அஞ்சாமை (1). அந்தச் சேனை யினுள்ளே ஒருவனகவே புகுந்து எதிரிகளை [illegible]பாஸமாகக் கொன்று முடிக்கும் வல்லமை (2), அப்படிச் செய்யுமளவில் தனக்குச் சிறிதளவேனும் பங்கம் நேராத படி ஸகலவித பங்கங்களும் எதிரிகளுக்கே சாரா நிற்றல் (3), என்றிங்ஙனே மூன்று வகையான ஆற்றல்கள் பெரும் போர் வீரர்களுக்கு இருக்கவேண்டியவையுண்டு. இம்மூன்றையுஞ் சொல்லும் சொற்களாக வீர்ய சௌர்ய பராக்ரம சப்தங்களைக் கொள்ளலாம். இங்கு வீர: என்று வீர்யமொன்று மாத்திரமே சொல்லப்பட்டிருந் தாலும் மற்றையிரண்டும் உபலக்ஷணமாகக் கொள்ளத்தக்கன அல்லது உள்ள சொல்லிலேயே (அதாவது **வீர:** என்ற சொல்லிலேயே) அம்மூன்று பொருள்களையும் சேர அநுஸந்தானம் செய்யலுமாம். ஸ்ரீராமாயணத்திலும், மற்றும் இராமபிரா னைப்பற்றிப் பேசும் பலநூல்களிலும் இராமனை வீரனென்றும் சூரனென்றும் "பராக் ரமசாலியென்றும் பாராட்டிக்கூறுவது விசேஷமாகக் காணத்தக்கது. இராமனுக்கு **மஹாவீர**னென்றே ஒரு திருநாமமுண்டு. "ஜய ஜய மஹாவீர!" என்றே ரகுவீரகத்

யத்தின் தொடக்கம். வீரராகவனென்றே ஒரு திவ்யதேசத்தில் திருநாமம்பெற்று விளங்குகின்றமை ப்ரஸித்தம். பவபூதிமஹாகவி **மஹாவீரசரிதமென்றே** பெயரிட்டு நூலியற்றினன். ஆழ்வார்கள் இராமனது செயலைச் சொல்லி **வீரனென்றே** வாய் வெருவுவர்கள் ; "இலங்கை மன்னனைந்தொடைடந்து பைந்தலை நிலத்துகக் கலங்க வன்று சென்று கொன்று வென்றிகொண்ட **வீரனே**!" "மாறுசெய்த வாளரக்கன் நாளுலப்ப அன்றிலங்கை நீறு செய்து சென்றுகொன்று வென்றிகொண்ட **வீரனர்**" என்றுமுள்ள [திருச்சந்த விருத்தம்] பாசுரங்கள் காண்க. இவையெல்லாவற்றிலுங் காட்டிலும் எதிரி கையாலே விடுநீட்டென்னுங் கணக்கிலே இராவணனே வியந்துபோற்றும் வீரியம் இராமனுக்குள்ளது. [வால்மீகி. யுத்த. 106-6] "**சத்ரோ: ப்ரக்யாத வீர்யஸ்ய ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை:**" என்பது இராவணனுடைய மொழி. இராமனை ப்ரக்யாத வீர்யனென்று இராவணன் தன்வாயினுல் போர்க்களத்திற் சொல்லுவதானது அந்த வீர்யத்தைத் தான் மிக நன்ருக வநுபவித்ததனாலன்றோ! "**விக்ரமை: ரஞ்ஜநீயஸ்ய**" என்றும் அடுத்தபடியே சொல்லுகிருன். இங்ஙனே சொல்லும்படியாக இராமன் செய்த வீரச்செயல்கள் பலபலவிருப்பினும் ஒன்றெடுத்துக் காட்டுவோமிங்கு. யுத்த காண்டத்தில் தொண்ணூற்று நான்காம் ஸர்க்கம் காண்க. அங்கு மூலபலம் திரண்ட வன்று இராமனுடைய அதிமாநுஷப் போர்வல்லமையைப் பேச வான்மீகி முனிவரும் தடுமாறுகின்ருர். "**ச்சிந்நம் பிந்நம் சரைர் தக்தம் ப்ரபக்நம் சஸ்த்ரபீடிதம். பலம் ராமேண தந்ருசுர் ந ராமம் சீக்ரகாரிணம்**" என்று இராமனுல் பலவாறு தகர்ப்புண்ட அரக்கரது சேனைகளைக் கண்டார்களொழிய பம்பரமாகச் சுழல்கின்ற இராமனை ஒருவரும் காணமாட்டிற்றிலர் என்கிருர். மேலே * **தே து ராமஸஹஸ்ராணி ரணே பச்யந்தி ராக்ஷஸா:** * என்று ஆயிரக்கணக்கான ஸ்ரீராமமூர்த்திகளைக் கண்டார்களென்கிருர். உடனே * **புந; பச்யந்தி காகுத்ஸ்தம் ஏகமேவ மஹாஹவே** * என்று, அந்தப் போர்க்களத்தில் இராமனொருவனையே கண்டார்களென்கிருர். இராமனைக் காணவேயில்லையென்பது, ஆயிரக்கணக்கான ராமர்களைக் கண்டார்களென்பது, ஒரு ராமனையே கண்டார்களென்பது — ஆகவிப்படி ஒன்ருேடொன்று சேரா தவண்ணம் பேசும்படியாக வன்ருே பெருமாள் மிக விசித்திரமான போர்த்தொழில் நிகழ்த்திற்று.

திருவாய்மொழியில் (8-6-3) * ஒருவரிருவரோர் மூவரென நின்று, உருவுகரந்து உள்ளுந்தோறும் தித்திப்பான் * என்ற பாசுரத்திற்குப் பூருவாசாரியர்கள் பொருள் நிர்வஹித்திருக்கிறவிதம் இதர பண்டிதர்களின் புத்திக்குச் சிறிதும் எட்டமாட்டாதது ஒருவரிருவரோர் மூவரென நின்றதும் உருவுகரந்ததும் எப்போதென்று தெரிந்துகொள்ள முடியாதபடி ஆழ்வாருடைய பாசுரம் தோன்றியுள்ளது. இதற்குக் கீழ்ப்பாட்டு * செருக்கடுத்தன்று திகைத்த வரக்கரை உருக்கெடவாளிபொழிந்த வொருவனே * என்று முடிந்திருக்கிறது. மேற்பாட்டின் முன்னடிகட்குக் கீழ்ப்பாட்டின் பின்னடிகளோடு அந்வயமென்று கண்டு உரை செய்தருளியுள்ளார்கள். இங்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் இவை காண்மின் ;- "ஒருவரிருவரோர் மூவரென நின்று உருவுகரந்து — உருக்கெடவாளி பொழிந்தவொருவன் என்று கீழோடே அந்விதமாகக்கடவது. மூலபலம் சாம்படி அருளுகிறவன்று முந்துற ஒருவனாய்த்தோற்றி, சாரிகையில் வேகம் மிகமிக இருவரும் மூவருமாய்த்தோற்றி, வேகம் மிக்கவாறே இந்த்ரிய

ஸம்யோகத்துக்கு இடமில்லாதபடியாகையாலே ரூபக்ரஹணம் அரிதாகி உருக்கெட வாளிபொழிந்த வொருவனென்று அந்வயம். வ்யாபரித்த சடக்காலே ரூபம் கண்ணுக்குப் பிடிபடாதொழிகை" என்று. இதனால் இராமனது வீரம் வாசாமகோசரமென்றதாயிற்று. ... ... *

14. சக்திமதாம் ச்ரேஷ்ட: = அபரிமித சக்தியுக்தனென்கை இராமன் மஹாசக்திமானுயிருக்கும்போது இராவணனை ஒரு நொடிப்பொழுதில் கொன்றிருக்கலாமே அங்ஙனங்கொல்லாது வெகு ப்ரயாஸங்கள் பட்டதாகத் தெரிகிறதே அஃது ஏன்? என்று சிலர் கேட்கக்கூடும். கேண்மின்; "பொல்லாவரக்கனைக் கிள்ளிக்களைந்தானை" என்று ஆண்டாளும் "சதுரமாமதிள் சூழிலங்கைக் கிறைவன் தலைபத் துதிரவோட்டி ஓர்வெங்கணையுய்த்தவன்" என்று திருப்பாணாழ்வாருமருளிச்செய்தபடியே ராவண ஸம்ஹாரத்தைப் பெருமாள் அவலீலையாகவே தான் செய்தார். அதில் ஐயமொன்றுமில்லை. 'எப்படியாவது ராவணன் உடன்பட்டு வழிபட்டு உஜ்ஜீவிக்கவும் ஜீவிக்கவும் ப்ராப்தமாமோ?" என்கிற நசை பெருமாளுக்கு இருந்தமையினாலேயே அவனை ஸம்ஹரிப்பதில் காலதாமதம் செய்யப்பட்டதென்கிற தத்துவம் உணரத்தக்கது. இராவணனைக்காட்டிலும் பன்மடங்கு வலிமைமிக்கவனென்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருந்த வாலியை அநாயாஸமாக முடித்தவர் பெருமாள். [ஸுந்தரகாண்டம் ஸர். 51 ச்லோ. 1] திருவடி இராவணனுக்கு ஹிதோபதேசம் செய்கையில் *த்வாம் விஜ்ஞாதபூர்வச் ச வாலீ வாநரபுங்கவ:, ராமேண நிஹதஸ் ஸங்க்யே சரேணைகேந வாநர: * என்று, அப்பா ராவணா! வாலியென்கிற வாநரேச்வரரை ஏற்கெனவே நீ அறிவாயன்றோ; அவர் இராமனால் ஒரே அம்பினால் முடிக்கப்பட்டார்காண்' என்கிறார். அன்றியும் இராவணனைப் பலவாறு பங்கப்படுத்தியவன் கார்த்தவீரியார்ஜுனன்; அன்னவனைப் பரசுராமன் தனது கோடாலிப்படையினால் ஆயிரங்கைகளையும் வெட்டிக் கொன்றவன். அப்பரசுராமன் இராமபிரானிடம் பட்டபாடு தெரிந்ததே. இத்தகைய ஒப்புயர்வற்ற ஆற்றல்பெற்ற இராகவன் இராவணனைச் சங்கரிக்கச் சிரமப்படவேணுமோ? சிரமப்பட்டதாகக் கதையிலே கண்டால் ஸத்யஸங்கல்பனும் மஹாவீரனுமான இராமன் எதற்காக இப்படிச் சிரமப்பட்டாரென்று ஆராயவேண்டுமன்றோ? சூர்ப்பணகை மூக்கறுப்புண்டு ஜநஸ்தானத்திலிருந்த தன் தமையனாகிய கரனிடஞ்சென்று செய்தியறிவித்துப் புரண்டழுது அவனுக்குக் கோபத்தையுண்டாக்க, அவன் பதினாலாயிரம் ஸேநாதிபதிகளையும் ஸேனைகளையும் இராமனோடு போர்புரியவனுப்ப, இராகவன் அவர்களத்தனை பேரையும் தாம் ஒருவராகவே கொன்று வென்றிட, பிறகு கரன்தானே நேரில் வந்து எதிர்க்க இராமன் "அஸஹாயசூர!" என்று ரகுவீரகத்யத்தில் விளிக்கும்படியாக லக்ஷ்மணனையும் துணைகொள்ளாமல் ஏகாகியாய் அவனது தலையையறுத்திட்டதும் ப்ரஸித்தம். 'சதுர்தச ஸஹஸ்ராணி ரக்ஷஸாம் பீமகர்மணாம். ஏகச்ச ராமோ தர்மாத்மா கதம் யுத்தம் பவிஷ்யதி என்று வயிறு பிடித்த மஹரிஷிகளும் வியக்கும்படி அவலீலையாகவன்றோ நீறு செய்தது. அத்தகைய பேராற்றல்பெற்ற பெருவீரனுக்கு இராவணன் ஒரு பதார்த்தமோ? ஒரேயடியில் அவனைத் தொலைக்கமாட்டாமையில்லை; எவ்வகையினாலாவது அவன் அபிமுகனாகை வருகிறானோவென்று பார்த்திருந்தாரத்தனை. இனி அடுத்த திருநாமத்திற்குச் செல்வோம். ... ... *

15. தர்ம = ஸ்ரீராமபிரானை ஸாக்ஷாத் தர்மமாகச் சொல்லியிருப்பது பலவிடங்களில். இராவணன் இலங்கையிலிருந்து பஞ்சவடிக்கு ஓடிவந்து ஸீதாபஹாரத்திற்கு மாரீசனைத் துணைவேண்டினபோது அவன் ராவணனுக்குப் பலவாறு ஹிதோபதேசங்கள் செய்கிறான். அதனிடையில் (ஆரண். 27–13.) * ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:* என்றான். 'கைகால் முளைத்து நடையாடும் தருமம் இராமன்' என்று ஆஸுர ப்ரக்ருதியான மாரீசன் சொல்லுகிறான். ராவணவதானந்தரம் இலங்கையிலே வந்து துதிக்கின்ற தேவவர்க்கத்தில் பிரமன் * பவாந் நாராயணோ தேவ:* என்றபின் * லோகாநாம் த்வம் பரோ தர்ம: * என்றான். கீதையில் " தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமியுகேயுகே" என்று தர்மஸ்தாபனத்திற்காகத் தான் அவதரிப்பதாகச் சொன்ன பரமபுருஷன் * ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய * என்று ஸகல தருமங்களையும் விடும்படி சொன்னது கூடாது; விட்டுவிடு என்றதோடு நிற்காமல் " மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ" என்று தன்னைப் பற்றச் சொல்லுகையாலே ஸாக்ஷாத் தர்மம் தானேயென்கிற தத்துவம் வெளியிடப்பட்டதாகிறதன்றோ. நாம் சிரமப்பட்டு ஸாதிக்க வேண்டிய தர்மம் ஸாத்ய தர்மமெனப்படுகிறது. அங்ஙனன்றிக்கே எப்போதும் ஸித்தமாயிருக்கிற தர்மம் எம்பெருமான். ஸாத்ய தர்மம் அபாய பஹுளமென்றும், ஸித்ததர்மம் நிரபாயமென்றும் அறியத்தக்கது. தசரதசக்ரவர்த்தி ஸ்ரீராமபிரானைப் பிள்ளையாகப் பெறப்பெற்ற பாக்யசாலியாயிருந்தும் ஒரு தௌர்ப்பாக்யமுடையனாயினன். ஆஸுர ப்ரக்ருதியான மாரீசனுக்குத் தெரிந்த தத்துவம் அந்தோ! அவனுக்குத் தெரியாமலன்றோ போயிற்று. * ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:* என்று அவன் சொன்னபடி வடிவெடுத்த ஸித்த தர்மமான இராமனோடு கூடி வாழ்வதை விட்டு ஆபாஸ தர்மமான ஸத்ய வசனத்தைப் பற்றி நின்று இழந்தானன்றோ அம்மன்னவன். முமுக்ஷுப்படியில் *ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய* என்றவிடத்தில் " சக்ரவர்த்தியைப் போலே இழக்கைக்குறுப்பு" என்றவிடத்து மணவாளமாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்திரத்னங்களை அநுபவிப்பது. க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ததிபாண்டனுடைய கதையை அறியாதாரில்லை: தாயெடுத்த சிறு கோலுக்கு உளைந்தோடி வந்த கண்ணனை மறைத்திட்டுவைத்து 'உன்மகன் இங்கில்லை' என்று பொய் சொல்லி ஸௌபாக்யமாக மோக்ஷம் பெற்றுப்போனான்; தசரதன் ஸத்யவாதியென்று பேர்படைத்து நரக பர்யாயமான ஸ்வர்க்கத்தையே பெற்று நின்றான் ராமனே ஸாக்ஷாத் தர்மமென்று அறியப் பெறுதலாலானதன்றோவிது.

பெருமாள் பிராட்டியோடு கூடியிருந்தகாலத்தில் செய்தவுபந்யாஸங்களில் சிறந்தவுபந்யாஸமாக வொன்றைத் திருவடியிடம் சொல்லுகிறாள் பிராட்டி— (ஸுந்தர. 38–41.) * ஆந்ருசம்ஸ்யம் பரோ தர்ம: த்வத்த ஏவ மயா ச்ருத: * என்று. ஆந்ருசம்ஸ்யமாவது இரக்கம்; அதுதான் பரமதர்மமென்று பெருமாள் உபந்யஸிப்பது வழக்கமாம். 'கருணையே வடிவெடுத்தவன் காகுத்தன்' என்று ப்ரஸித்தம். தசாவதார ஸ்தோத்ரத்தில் * இச்சாமீந விஹாரகச்சபேத்யாதி ச்லோகத்தில் ஒவ்வோரவதாரத்தையும் ஒவ்வொரு விசேஷணமிட்டுச் சொல்லிவருகையில் இராமனைக் கருணாகாகுத்ஸ்த! என்று கூறியிருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. வாலிவதமான பிறகு * ஸஞ்ஜாத பாஷ்ப: ப்ரவீர ஹந்தா ராமோ முஹூர்த்தம் விமநா பபூவ * என்னும்படி நின்ற பெருமாளைக் கருணாகாகுத்ஸ்தனென்றுதானே சொல்லவேண்டும். இனி அடுத்த திருநாமத்திற்குச் செல்வோம். ... ... *

16. தர்மவித்தம: தர்மஜ்ஞர்களில் தலைவன் இராமபிரான் என்றவாறு. தர்மத்தை நன்கறிந்தவனென்கை. ஆண்டாள் கண்ணபிரானுக்குத் * தருமமறியாக் குறும்பனென்று பிருதுசாத்தினள். அதற்கு நேர்மாறாக இராமபிரான் தாமஜ்ஞர்களில் தலைவனாயிருப்பன். பிராட்டி இராவணனுக்கு ஹிதமுபதேசித்தருளுங் காலத்தில் * **விதிதஸ் ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ:** * என்று பெருமாளை தர்மஜ்ஞரென்று கூறியிருப்பது ப்ரஸித்தம். அவள் திருவுள்ளம் பற்றின தருமம் இன்னதென்பதை அவள்தானே அடுத்தபடியாகக் கூறுகின்றாள் * **சரணாகதவத்ஸல:*** என்பதனால் சரணாகதர்களிடத்திலே அன்பு பூண்டிருப்பதுதான் பெருமாள் கடைப்பிடித்த தருமமென்றும் அதை அவர் நன்கறிந்தவரென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. நன்கறிந்தவரென்றால் அறிந்திருப்பது மட்டும் பொருளன்று. அறிவுக்குப் பயன் அனுட்டானமாதலால் அந்த தருமத்தை நன்கு அனுட்டிப்பவர் என்கிறவரையில் பொருளாகத் தேறும். ஸ்ரீராமாயணத்தில் சரணாகதி செய்தவர்கள் யார் யார்? அவரவர்களிடத்திலே பெருமாள் காட்டின வாத்ஸல்யம் எத்தகைத்து? என்று விமர்சிக்கவேண்டும். இதற்கு முன் சரணாகதியாவது ஏன்? என்கிற விமர்சம் மிக முக்கியமானது. ஸாரமாகத் தெரிவிப்போமிங்கு. சரணாகதியென்றாலும் ப்ரபத்தியென்றாலும் ஒன்றே. நூற்கொள்கையை ஆய்ந்து ஆழ்ந்து பார்க்குமளவில் "பகவத் ப்ரவ்ருத்திவிரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திதான் ப்ரபத்தியாகத் தேறுகிறது" என்கிற பூர்வாசார்ய ஸித்தாந்தமே தஞ்சமாகும். கஜேந்திராழ்வான் ப்ரபந்நன். த்ரௌபதி ப்ரபந்நை என்கிறோம். இவர்கள் பக்கலிலே மேலே சொன்ன லக்ஷணந்தான் ஸமந்விதமாகும். "கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே" என்னும்படியாக கஜேந்திராழ்வான் தன்னைத்தான் காப்பாற்றிக் கொள்வதாக ஸ்வப்ரவ்ருத்திபரனாயிருக்குமளவும் அவன் மீது பகவானுடைய கருணை ப்ரஸரிக்கவில்லை அந்த ப்ரவ்ருத்தி ஓய்ந்தவாறே அரை குலையத் தலைகுலைய ஓடிவரும்படியான பதற்றம் எம்பெருமானுக்கு உண்டாயிற்று. த்ரௌபதியினிடத்திலும் இத்தன்மையே பார்க்கலாம். "இருகையும் விட்டேனோ த்ரௌபதியைப் போல" என்னும்படியான நிலைமை அவளுக்கு உண்டான பின்புதான் அவள் ரக்ஷை பெற்றாள். தன் மானத்தைத் தானே காத்துக்கொள்வதாக முயன்று தன் சேலையைத் தான் இறுகப்பிடித்துக் கொண்டிருந்த நிலைமையுண்டே அதுதான் பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியாயிருந்தது அது கழிந்தவுடனேயன்றோ புடவை சுரக்கும்படியான பகவத்க்ருபை தோன்றிற்று. இந்த மருமத்தை ஸ்ரீ ராமாயணத்திலே காட்டுகிறேன் காண்மின்; காகம் சரணாகதி செய்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. அந்த சரணாகதியின் தன்மையை விமர்சித்துப் பார்த்தால், மேலே விவரித்த ரீதிதான் தேறும் *ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ* என்றபடி எங்கும் திரிப்பற்று வந்து நிலத்திலே விழுந்தமையுண்டே, அதுவேயன்றோ அவனுடைய சரணாகதியாக ஆசாரியர்களால் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது. அவனுக்கும் ரக்ஷணம் நேர்ந்தது. காகத்தினுடையதான இந்நிலை ராவணனுக்குமுண்டு; பிரபலமான யுத்தம் நடைபெறுகிற காலத்திலே *யோ வஜ்ர பாதாசநி..சசால சாபஞ்ச முமோச விர:* என்னும்படியான நிலைமை ராவணனுக்கு உண்டாயிற்று. அப்போது பெருமாள் "**கச்சாநுஜாநாமி**—புறப்பட்டுப்போ, விடை தருகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டருளினதுண்டே, அது தத்கால ரக்ஷணத்தில்

சேர்ந்ததேயாகும். ஆத்யந்திகரக்ஷணமே பண்ணவேணுமென்கிற திருவுள்ளமும் பெருமாளுக்கு இருந்ததுண்டு; அவன் விதிவசத்தாலே மீண்டும் யுத்தத்திலே மூண்டு பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிஷ்டனாகித் தொலைந்து போனான். அவனுக்கும் ரக்ஷணமே செய்தருளினர் பெருமாள் என்பது ஸ்ரீராமாயணத்தில் அந்தரங்க பரமார்த்தம். அவனுக்கு சரம ஸம்ஸ்காரம் பண்ணமாட்டேனென்று பிடிவாதமாயிருந்த விபீஷணாழ்வானை நிர்ப்பந்தப்படுத்தி அது செய்யுமாறு கட்டளையிட்ட பெருமாள் 'அவனுடைய தேஹத்திற்கு நன்மை செய்ய நினைத்த நமது நினைவு நிறைவேறுதொழிந்தாலும் அவனுடைய ஆத்மாவுக்காவது நன்மை செய்யப்பெற்றோமே!' என்று மகிழ்ந்தபடியை நினைப்பது. * மரணாந்தானி வைராணி நிவ்ருத்த: ந: ப்ரயோஜநம், க்ரியதாமஸ்ய ஸம்ஸ்கார: யதா ஹ்யேஷ ததா மம * என்கிற பெருமாளுடைய சுலோகத்திற்கு நம்பிள்ளையின் ரஸகனமான வியாக்கியானத்தை நமது அபூர்வ ராமாயணத்திலே நாம் விசதீகரித்திருப்பது காண்க. ... ... *

பட்டருகந்த ஸ்ரீராமாயணம் முற்றிற்று.

பட்டருடைய தமிழ்ப்புலமையின் வீறு.

திருவாய்மொழி முதற்பத்தில் தூதுவிடும் பதிகமான * அஞ்சிறைய மடநாரையில் நான்காவது பாசுரமான * என்னீர்மை கண்டிரங்கியில் ஒரு தமிழனுக்கும் பட்டர்க்கும் நடந்த ஸம்வாதம் ஈடு முப்பத்தாறாயிரத்தில் அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது அரும்பதவுரைகாரர்கள் தவறுதலாக உரைசெய்திருப்பதனால் உள்ளவாறுரைப்போம். ... ... *

பிரிவில் தரிக்கமாட்டாத என்னுடைய ஸ்வபாவத்தை நன்றாகக் கண்டு வைத்தும் * ஐயோ? இப்படிப்பட்டவளையோ விட்டுப்பிரிவது!, ஒருகாலும் பிரியத் தகாது' என்றிராத என் நீலமுகில்வண்ணர்க்கு என்ன ஸமாஸாரம் சொல்லுவேனென்பன முன்னடிகள். முற்காலத்தில் ஒரு தமிழன் பட்டரிடத்தில் வந்து இப்பாட்டின் முதலடியில் ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்தானாம்; அதாவது—இது பிரிந்திருக்கும் நிலைமையில் சொல்லுகிற பாசுரமேயன்றிக் கூடியிருக்கும் நிலைமையிற் சொல்லுகிற பாசுரமன்றே; பிரிந்திருக்குங்காலத்தில் தலைவியின் தன்மைகளைத் தலைமகன் பிறர் சொல்லக் காதால் கேட்கலாகுமே தவிரக் கண்ணால் நேரில் காண முடியாதன்றே; ஆகவே, "என்னீர்மை கேட்டிரங்கி யிது தகாதென்னாத" என்று பாசுரமிருக்கவேண்டியது உசிதமாயிருக்க, "என்னீர்மை கண்டிரங்கி" என்று எப்படிச் சொல்லலாம்? என்று பூர்வபக்ஷம் செய்தானாம். பட்டர் அதைக்கேட்டு, 'பண்டிதரே! நன்கு கேட்டீர்; * புல்லிக்கிடந்தேன் புடைபெயர்ந்தேனவ்வளவில், அள்ளிக்கொள்வற்றே பசப்பு * என்ற திருக்குறளும், * ஊருண்கேணியுண்டுறைத் தொக்க பாசியற்றே பசலை, காதலர் தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி விடுவுழி விடுவுழிப் பரத்தலானே * என்ற குறுந்தொகைச் செய்யுளும் உமக்குத் தெரியாது போலும் என்று சொல்லி அவற்றைப் பரக்க உபந்யஸித்து ஸமாதானப்படுத்தியருளினராம்; (ஸமாதான விவரணம் வருமாறு: —)

புல்லிக்கிடந்தேன் என்ற குறள் திருக்குறளில் பசப்புறு பருவரல் என்னுமதிகாரத்தில் ஏழாவதாகும். இது நாயகியின் பேச்சு; முன்பொரு நாள் காதலரை அழுந்தத் தழுவிக்கிடந்தேன்; கைமாறுவதற்காகச் சிறிது புடைபெயர்ந்தேன்? ஒரு நொடிப்பொழுது விலகினமாத்திரத்திலும் பசலைநிறம் வந்து உடம்பெல்லாம் மூடிக்கொண்டது—என்பது இதன் கருத்து. ***ஊருண்கேணி*** என்ற செய்யுள் குறுந்தொகையில் முந்நூற்றுத் தொண்ணூற்றென்பதாவது. இதன் கருத்தாவது—ஊரிலுள்ள ஜனங்களாலே நீருண்ணப்பெறுகிற கேணியினுள்ளே படர்ந்துகிடக்கின்ற பாசியைப் போன்றது பசலைநிறம்; தண்ணீரில் நாம் கைவைத்தோமாகில் கைபட்டவிடங்களில் பாசி நீங்கும்; கையை எடுத்துவிட்டோமாகில் அவ்விடமெல்லாம் பாசி மூடிக்கொள்ளும்; அதுபோல, கணவனுடைய கைபடுமிடங்களில் பசலைநிறம் நீங்கும்; அணைத்தகை நெகிழ்த்தவாறே அப்பசலை நிறம் படரும்; ஆதலால் பாசிபோன்றது பசலைநிறம் என்றபடி. (**தொடுவுழித்தொடுவுழி** - தொட்டவிடங்கள் தோறும் **விடுவுழிவிடுவுழி** — விட்டவிடங்கள்தோறும், **பரத்தலான்** — வியாபிக்கிறபடியினுலே.) பிரிவாற்றுமையினுல் ஸ்த்ரீகளின் மேனியில் தோன்றும் நிறவேறுபாடு பசலைநிறமெனப்படும். நாயகனை விட்டுப் பிரிந்தகாலத்திலே நாயகியினுடலில் இந்த நிறவேறுபாடு தோன்றுவது ஆச்சரியமன்று; ஒரு படுக்கையிலே படுத்துக் கூடியிருக்கும்போதே க்ஷணகாலம் கைநெகிழ்ந்தவளவில் இந்தப் பசலைநிறம் படர்கின்றதென்றல் பிரிந்த நிலைமையிற் கேட்கவேண்டியதில்லையன்றே.

பட்டரிடத்தில் ஆக்ஷேபம் செய்த தமிழனுக்கு இப்போது என்ன ஸமாதானமாயிற்றென்னில், இப்பாட்டு பிரிவுகாலத்திற் சொல்லுவதானுலும் கூடியிருந்த காலத்தில் நிகழ்ந்த ஸம்பவத்தையே நினைப்பூட்டுவதாதலால் **கேட்டிரங்கி** என்ன வேண்டியதில்லை; **கண்டிரங்கி** என்றே சொல்லத்தகும் என்றதாயிற்று. ... *

ஓர் குறிப்பு

இன்றைத்தேதி 10—7—77. ஆனி மீ தேதி 26 ஆகும். அடுத்துவரும் ஆடி மாதம் ஆண்டாளுடைய திருவவதார மாதமென்பது அனைவர்க்கும் நினைவிருக்கும். இவ்வருடம் ஆடி மாதத்தில் பூர்வபல்குனீ நக்ஷத்திரம் மாத முதலில் 5 ந் தேதி ஒரு தடவையும், 32 ந் தேதி மற்றொரு தடவையுமாக இருமுறை வருகின்றது. ஆண்டாளுடைய திருவாடிப்பூரமஹோத்ஸவம் சாஸ்த்ர விதிப்படி மாதமுடிவில் வரும் திருநக்ஷத்திரத்திற்குச் சேரவே நடத்தவேண்டும். அதாவது 7—8—77 முதல் 16—8—77 தேதி வரை நடத்தவேண்டும். நமக்குத் தெரிந்தவரையில் ஸகல திவ்ய தேசங்களிலும் அப்படித்தான் நடக்கவிருக்கிறது. ஆனுல் ஆண்டாளுடைய திருவவதாரஸ்தலமான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் மட்டும் முந்தின திருநக்ஷத்திரத்திலேயே நடக்கப் போவதாகக் கேள்விப்படுகிறோம். சில பஞ்சாங்கங்களிலும் அப்படியுள்ளது. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் செல்ல விரும்புமவர்கள் முன்னடி விசாரித்துத் தெரிந்து கொள்வது. ... ... *

ஸ்ரீ:

ஆனி ஸ்வாதி

பெரியாழ்வார்

(ஸ்ரீமதுபயவே D. RAMASWAMY IYENGAR, Advocate, Madras.)

உலகங்களனைத்தையும் ஆக்கி, அளித்து அழிக்கும் இறைவனை வழிபட்டு, அவனால் தமக்கு நன்மைகளைப் பெறுவித்துக் கொள்வது மக்கள் இயல்பு. இவ்வியல்புக்கு மாருக எல்லாம் வல்ல இறைவனைத் தாம் காப்பவர்போல் அவனுக்கு ஆசி கூறும் மனப்பான்மையுடையாரும் பலர் உண்டு. அவர்களுள் முதலிடம் பெற்றவர் பெரியாழ்வார். இவர் எம்பெருமான்பால் தாம் கொண்டுள்ள அன்பின் மேலீட்டினால் அவன் யாவன், தாம் யார் என்பதை மறந்து, அவன் ரக்ஷணத்தில் தாமிருப்பது போக, தமது ரக்ஷணத்தில் அவன் இருப்பது போல் பாவித்து, அவனுக்குப் பல்லாண்டு பாட முன் வந்தவர். இப்படிப்பட்ட அன்பின் பெருக்கை ஒருவர் "சோராத காதல் பெருஞ் சுழிப்பு" என்று பேசினர். சுழியின் தன்மை கீழுள்ள நீரை மேலே கொண்டு வந்து, மேலுள்ளதைக் கீழே அழுத்தும்; இந்தக் காதல் சுழியும் மேலுள்ள ஆண்டவனை ரக்ஷ்ய வஸ்து (காக்கப்படும் பொருள்) வாக்கி, கீழ்ப்பட்ட மனிதனை ரக்ஷகனாக (காப்பவன்) ஆக்குவிக்கிறது. ஆகவே, தொல்லைமாலையொன்றும் பாராது அவனைப் பல்லாண்டென்று காப்பிடவல்லவரானார் ஆழ்வார்.

இவ்வாழ்வார், ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் ஆனிமாதம் சுவாதி நக்ஷத்திரத்தில் திருவவதரித்தார். பிராம்மணகுலத்தில் பிறந்தமையால், ஸ்ரீவைஷ்ணவ பிராம்மணர்களுக்கு உண்டான உபநயன பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களைக் காலத்தில் பெற்று எம்பெருமானுக்கு அடிமைத் தொழில் பூண்டு வாழத் திருவுள்ளமாய் பெருமாள் மிகவும் உகந்த திருத்துழாய்க் கைங்கரியத்தைக் கடைப்பிடித்து அதற்காக அழகியதோர் நந்தவனம் நிருமித்து அதில் தாமே கொத்தி, வெட்டி, நீர்பாய்ச்சி, களையறுத்து, திவ்வியமான திருத்துழாயையும் நறுமணம்விசும்மலர்களையுமாக்கி அவைகளை எடுத்துத் தொடுத்து, அவ்வூரில் கோயில்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் வடபெருங்கோயிலுடையானுக்குக்கொண்டு சமர்ப்பித்து இன்புறுவர். இவருக்கு இளமையிலேயே 'விஷ்ணுசித்தர்' என்று திருநாமம் வழங்கி வந்திருக்கலாம். இது இடுகுறிப்பெயர் மட்டுமன்றி, காரணப்பெயருமாகும்படி இவ்வாழ்வார் பின்னால் "அரவத்தமளியினேடும் அழகிய பாற்கடலோடும் அரவிந்தப் பாவையும் தானும் அகம்படிவந்து புகுந்து" "வட தடமும் வைகுந்தமும் மதிள் துவராபதியும் இடவகைகள் இகழ்ந்திட்டு"த் தம்பால் இடவகை கொண்டதாகப் பாசுரம் பாடியுள்ளதால், இவரே யன்றி வேறு யாவர் விஷ்ணு சித்தராவார்?

இப்படி இவரது சித்தத்தில் விளங்கிய பெருமான், இவருடைய மஹிமையை உலகத்துக்கு வெளிப்படுத்தவும், பல சமயமதிகளால் நிலை தவறிப்போன உலகோர்களுக்கு உண்மைச்சமயம் எதுவென விளக்கவும், ஒரு ஏற்பாடு செய்தருளினன். அந்நாட்டை ஆண்டு வந்த பாண்டிய மஹாராஜனுக்கு, உண்மையான பரதத்வம்

எது? என்றறிய ஓர் ஆசை எழுந்தது உடனே தனது பிரதானமந்திரியான செல்வநம்பி என்பவரைக் கலந்து, ஒருவித்யா சுல்கம் ஏற்படுத்தினன். அதாவது, பணம் நிறைந்த ஒரு பொற்கிழியைத் தன் கொலுமண்டபத்தில் கட்டி, எல்லா வித்வான்களையும் வரவழைத்து, அவரவர்கள் கண்டறிந்த உண்மைப் பொருளை விளக்கி, யார் அந்தக் கிழியை அறுத்துப்போவாரோ அவரே பெரியவரென்றும், அவர் எடுத்துக் காட்டிய தத்வமே பரதத்வமாகுமென்றும் நாடெங்கும்பறையறைவித்தான். ராஜ்ய நிகழ்ச்சிகளில் சிறிதும் மனம் செலவிடாத விஷ்ணுசித்தருக்கு இந்த சமாசாரமே தெரியாது. ஆனால், முன்னிரவு இவருக்கு ஒரு கனவு ஏற்பட்டது. அதில் இவர்முன்பு 'அவ்வூர்ப் பெருமாளாகிய' ஆல்மேல்கிடந்தான் வந்துதோன்றி, "நீர் நாளைய தினம் ராஜாவினுடைய சபைக்குப் போய், நம்மைப் பரதத்வமாக நீர் உணர்ந்தபடியை உபதேசித்துக் கிழியையறுத்து வருவீர்!" என்று நியமித்தருளினன். "சாஸ்திராப்யாஸம் சிறிதும் செய்யாத அடியேன் தேவரீருக்குத் திருத்துழாய்ப் பாத்தி கொத்தியதால் ஏற்பட்ட அடியேனுடைய கையில் தழும்பைக் காட்டியா சகலகலாவல்லவர்களான வித்வான்களை வெல்ல இயலும்?" என்று விஷ்ணுசித்தர் விண்ணப்பித்து நிற்க, அதற்குப் பெருமாளும், "அது நமது கவலை! நீவிர் கலங்க வேண்டாம். சென்று வென்று வாரும்" என்று அருள் புரிந்தார். விஷ்ணுசித்தரும் தாம் கண்ட கனவுக்கு வியந்து, அதில் கட்டளையிடப்பட்ட வண்ணமே அரசன் மாளிகையை மறுநாள் அடைந்தார். "பீதகவாடைப் பிரானர் தாமே பிரம குருவாகி வந்து" எல்லா வேதாந்தங்களும் கற்றதனுல் அறியக்கூடிய மெய்ப்பொருளை ஆழ்வாருக்கு உணர்த்திவிடவே, அவ்வனுக்ரஹ விசேஷத்தால் ஆழ்வார் ச்ரிய:பதியான நாராயணனுடைய மேன்மையை, அந்த அரச சபையில் ஏனைய பண்டிதர்களும் உணரும் வண்ணம் வெகு தெளிவாய் எடுத்துரைத்து, அதனால் அரசன் மனதைக் களிக்கச் செய்து, உடனே தானகத் தாழ்ந்து வந்த கிழியையும் அறுத்து, உள்ளிருந்த திரவியத்தை எடுத்துக் கோயிலுக்குக் கொடுத்தார்

உடனே அரசர்பெருமானும், இவர் செய்தருளிய பேருபகாரத்தைப் பெரிதும் பாராட்டி, இவருக்குத் தகுந்த உபசாரங்கள் செய்து, தனது பட்டத்து யானைமீது ஏற்றி, ஊர்வலம் செய்வித்ததுமன்றி, இவருக்கு "பட்டர் பிரான்" என்று திருநாமம் சாத்தி, "பட்டர் பிரான் வந்தான்", 'வேதப் பயன் கொள்ளவல்ல விஷ்ணு சித்தன் வந்தான்' என்று ஈண்டிய சங்கமெடுத்தூதி, பல விருதுகள் கூறுவித்தான். இப்படி அவர் பட்டணத்துஜனங்கள்சூழ ஊர்வலம் செய்வதை, புத்திரனுடைய மஹோத்ஸவத்தைப் பெரிதுவக்கும் பிதாவைப்போல்கண்டு களிக்கூரப் பெருமாளும் ஆகாயத்தில், 'கருமுகில் தாமரைக் காடு பூத்து நீடிருசுடர் இருபுறத்தேந்தி, ஏடவிழ் திருவொடும் பொலிய, ஓர் செம்பொற் குன்றின்மேல் வருவதுபோல், கருடன்மேல் வந்து தோன்றினன், ஸேவித்தார் ஆழ்வார். ஸகல தாபங்களையும் போக்கி, பேரின்பத்தை உடலுக்கும் உணர்வுக்கும் ஊட்டும் அந்த வடிவழகைக் கண்ணால் கண்டவுடன் ஆனந்த பரவசராய் அவ்வானந்தத்தில் விளைந்த அன்பினால் ஆதரம் பெருகி, காணக் கிடைக்காத இக்காட்சி இத்தனை ஜனங்களும் ஏககாலத்தில் பெற்றமையால், பிரபுவுக்கு ஏதாவது கண்ணெச்சில் (திருஷ்டி) தோஷம் ஏற்படுமோ என்று அஞ்சினவராய், சிசுவுக்கு மாதா பிதாக்கள் ரக்ஷைகள் கட்டிக் காப்பாற்றுவதுபோல், இப்பேரழகுக்கு அவத்யம் வாராதிருக்கவேண்டுமே என்றெண்ணி,

"பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத் தாண்டு
பல் கோடி நூறுயிரம் மல்லாண்ட திண்டோள்
மணிவண்ணா ! உன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு"

என்று காப்பிடத் தொடங்கினர். இந்த உயர்தர மனோநிலையைக் குறித்துத்தான் நாம் முதலில் வியந்து விரித்துரைத்தது.

இப்படித் தொடங்கி, 473 பாக்கள் கொண்ட திருமொழியைப் பாடியருளி ஆழ்வார்கள் கோஷ்டியிற் கொள்ளப்பட்டார் விஷ்ணுசித்தர். நாலாயிர திவ்ய ப்ரபந்தத்துள், முதலாயிரத்தில் பெரியாழ்வார் திருமொழி ஒன்றே பாசுரங்கள் அதிகமாயுள்ள ப்ரபந்தம். நாலாயிரப் பிரபந்த ஸேவா காலம் தொடங்கும்பொழுதெல்லாம், திருப்பல்லாண்டு தொடங்குவது முறை. பின்பே மீதி ப்ரபந்தங்கள் படனம் செய்யப்படும். அவ்வாறே, ஸேவாகாலத்தின் இறுதியிலும் பல்லாண்டு முதற் பாசுரத்தைச் சொல்வது வழக்கம். வேதத்திற்கு முன்னும் பின்னும் ப்ரணவத்தை உச்சரிப்பதுபோல், இந்தத் தமிழ்வேதத்தின் பாராயணத்தில் திருப்பல்லாண்டு அநுஸந்தானம் இன்றியமையாததாக அமைந்துவிட்டது.

பெரியாழ்வார் திருமொழிக்கு மற்றொரு ஏற்றம்; இது ஒரு தமிழ்ப்பாகவதம் என்று சொல்லும் நிலையில் அமைந்தமை. ஸ்ரீமத் பாகவத தசமஸ்கந்தத்தில் சுக மகரிஷி அனுபவித்த அனுபவங்களை யெல்லாம் இங்கே பெரியாழ்வார் தம்மை யசோதையாகப் பாவித்து அருளிச் செய்யும் பாசுரங்கள்வடிவில் நமக்குத் தந்தருளுகிறார். கண்ணனுடைய பாலலீலைகளை அனுபவிப்பதில், சுகப்ரம்மத்தின் வேற்றவதாரமோ! அல்லது இது ஒரு தனித்தமிழ்ச் சுகமோ! என்று வியக்கும்படி மேன்மை பொருந்தியுள்ளன பாசுரங்கள். பிள்ளைத் தமிழுக்குள் வெகு ரஸ பூர்த்தியுடையவை. தாலாட்டுப்பருவம் முதல் அம்புலிப்பருவம் செங்கீரைப்பருவம், அச்சோப்பருவம், முதலியவைகளை ஒன்றும் விடாமே அனுபவிக்கும் அனுபவம், அப்பாசுரங்களைப் பயின்ற பாக்கியசாலிகளுக்கே வெளியாகுமே யன்றிச் சொல்லெடுத்துச் சொல்ல வல்லதன்று. "கன்னற்குடம் திறந்தாலொத்தூறிக் கண கண சிரித்து உவந்து முன் வந்து நின்று முத்தம் தரும் என்முகில் வண்ணன் திருமார்வனுடைய" அழகியலீலைகளைப் பெரியாழ்வார் பாசுரங்களில் அனுபவிக்கும்போது, நாம் ஒவ்வொருவரும் ஒரு யசோதையாய்ப் போய்விடுகிறோம்.

"என்ன நோன்பு நோற்றாள் கொலோ இவனைப் பெற்ற வயிறுடையாள்" என்று பிறர்மதிப்பதொரு புறமிருக்க "ஞாலத்துப் புத்திரனைப் பெற்றார் நங்கைமீர்! நானே மற்றாருமில்லை" என்னுமளவில் ஸ்வானுபவம் விஞ்சிப் பெருகும்.

பெரியாழ்வாருடைய பகவத்பக்தியும், பகவத் விஷயத்தில் ஆர்த்தியும் மிகவுயர்ந்தவை. "உண்ணா நாள் பசியாவ தொன்றில்லை ஓவாதேநமோ நாரணாவென்று எண்ணா நாளும் உன பாதம் நண்ணா நாள் அவை தத்துறுமாகில், அன்றெனக்கு அவை பட்டினி நாளே" இப்படி பெருமாளுக்குப் பசித்திருந்தார் இவ் வாழ்வார்; "பேசா நாளெல்லாம் பிறவா நாளே" என்று பாடியவரைக் காட்டிலும் 'பட்டினி நாளே' என்று பாடியவர் பெருமை பெரிது போலும். உயிர் பிரிந்திடும் நேரத்தில் எம்பெருமானை எண்ணவோ,

அழைக்கவோ இயலாது பரிதபிக்கும்படி நேரிடுமோ என்றெண்ணி, பெரியாழ்வார் முன்ஜாக்கிரதையாய், "அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லி வைத்தேன்" என்று சொல்லலாம் போதே அவன் நாமமெல்லாம் சொல்லிவைத்தார். "நான் மறக்கினும் சொல்லும் நா" என்பது ஒரு சைவ சமயக்குரவர் வாக்கு. இங்கே, ஆழ்வார் மறக்கிலும் அவர் நா பிறிதொரு விஷயம் புகலாதாம். "நாக்கு நின்னை யல்லா லறியாது. நானதஞ் சுவன் என் வசமன்று." ஆழ்வாருக்கும் நமக்கும் இந்திரியங்கள் வசப்படாது போவதில் ஒப்புமை இருந்தாலும் நம்மிந்திரியங்கள் விஷ விஷய வசம்; அவர் இந்திரியங்கள் பகவத் விஷய வசம் "என்னையும் என்னுடைமையையும் உன் சக்கரப் பொறி யொற்றிக் கொண்டு நின்னருளே புரிந்திருந்தேன். இனி என் திருக் குறிப்பே?" என்று நாமும் பெரியாழ்வாரைப்போல் எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பத்தை எதிர்பார்த்த வண்ணம் இருக்கக் கற்றோமாயின் உயர்ந்து உய்ந்து போனவர்களாவோம்.

இவ்வளவு ஏற்றமுடைய ஆழ்வார்க்குப் பிறிதொரு ஏற்றமும் அமைந்தது. ஆண்டாள் என்றும், கோதை யென்றும் உலகம் போற்றும் ஒரு குழந்தையைத் தமது நறுந்துழாய்ப் பாத்தியில் கண்டெடுத்து, அவளைவளர்த்து, அவள் பகவத் பக்தி மலர்ந்து வருவதைக் கண்ணாரக்கண்டு, கடைசியில் அவள் அரங்க நகரப்பனுக்குக் கந்யகா தானம் செய்யும்படியான ஒப்பற்ற பாக்கியம் இவ்வாழ்வார் ஒருவருக்கே கிடைத்தது. இவர் பெருமானுக்குத் தொடுத்துச் சூட்டும் மாலைகளை, ஆண்டாள் திரு முடியில் சூடிய பின்னரே பெருமாள் தாம் சூட்டி யருளத் திருவுள்ளமானமை கண்டு, அவ்வண்ணமே கோதையின் குழலின் நறுமணம் சேர்த்து, அம்மாலைகளைத் திருமாலுக்கு அளித்து வந்தார். கடைசியில், பெருமாள் நியமனப்படி, ஆண்டாளைப் பெருமாளுக்கே மணஞ் செய்வித்துப் பெருமாளுக்கு மாமனாராய் விளங்கினார்.

இப்பொழுது இவ்வாழ்வாருக்குப் பெரியாழ்வார் என்று பெயர் ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் துலங்குகிறது. "அப்பன் நீ அம்மை நீ, அன்புடைய மாமனும் மாமியும் நீ" என்று மிக நெருங்கிய பந்துக்களின் முறையைச் சொல்லி, சேதனன் எம்பெருமான் பக்கல் ஸர்வவித பாந்தவ்யம் கொண்டாடுதல் முறை. ஆழ்வார் விஷயத்திலோ இம் முறை மாறி, பெருமாள் இவரை ஸர்வவித பந்துவாய் கொண்டாடும் நிலையில் இவர் புகழும், செயலும் நிற்கின்றன. அப்பனாயிருந்து ஆசி கூறியும், அம்மையாயிருந்து தாலாட்டி, நீராட்டி, பூச்சூட்டி, அமுதூட்டியும், மாமி மாமன் முறையில் ஒரு ஸ்திரீ ரத்தினத்தைக் கொடுத்து வாழ்வித்தும், இவ்வாழ்வார் பெருமானுக்குச் செய்துள்ள உபகாரம் அனந்தமாகையால், பெருமானுக்குப் பெரிய இவ்வாழ்வார், உண்மையில் பெரியாழ்வாரே. ... ... *

[illegible]

எம்பெருமானாரருளிச்செய்த நவநிதிகள் நவரத்னங்களாகிய ஒன்பது திவ்ய க்ரந்தங்களையும் பகவத்ராமாநுஜ க்ரந்தமாலையென்றிட்டு தேவநாகரலிபியில் இரு முறையும், தெலுங்குலிபியில் இருமுறையும் பதிப்பித்திருந்தேன்; இரண்டிலும் ஒரு பிரதிகூட இருப்பில்லை. மறுபதிப்புச்செய்யப் பாரிப்புடையேனாயினும் சக்தியற்றுள்ளேன். யாரேனுமொருமடாதிபதி பிங்களவத்ஸர பூர்த்திக்குள் இவ்வரும்பெரும் பணியை ஏற்று நிறைவேற்றவேணுமென்று பிரார்த்தித்து நிற்கிறேன். (P. B. A.)

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமத் சடகோபராமானுஜ ஜீயர் ஸ்வாமியின் பரமபதப்ராப்தி

அவதாரம்: முந்தின சார்வரி வருஷம் மார்கழி மீ 17௳ இவரது அவதாரம். இவருடைய இயற் பெயர் வேங்கடாத்திரி ஸ்வாமி. இவரது சொந்த ஊர் அருப்புக் கோட்டை தாலுகா சிறுவனூர் என்பது. ஆனால் பிறந்த ஊர் மதுரையை அடுத்துள்ள மணலூர் கிராமமெனபர். இவருடைய திருத்தகப்பனார் பெயர் திருவேங்கடம் அய்யங்கார். இவர் இராமநாதபுரம் ஜில்லா திருப்புவனம் வேத பாடசாலையில் வேதம் அதிகரிததார்.

இவர் அளவு கடந்த பக்தியின் காரணமாக வைராக்யம் ஏற்பட்டு தன்னுடைய 32-வது வயதில் திருநாராயணபுரத்தில் ஆசிரம ஸ்வீகாரம் பண்ணிக்கொண்டார். சில காலம் திருமெய்யத்தில் ஸத்யமூர்த்திபெருமாள்கோயிலில் திருமெய்யம் ஜீயராக இருந்தார். அதற்குப் பிறபாடு ஆழ்வார் திருநகரியில் உள்ள உடையவர் சந்நிதியில் எம்பெருமானார் ஜீயராக நியமிக்கப்பட்டு சிலகாலம் பணியாற்றினார். பிற்பாடு வடதேசத்தில உள்ள திவ்ஸ்தலங்களை ஸேவிக்கும் நோக்கத்தோடு வடதேயாத்திரை புறப்பட்டு ஆஸேதுஹிமாசல பரியந்தம் திவ்யதேச மங்களாசாஸனம் பண்ணினார். பிற்பாடு ஸ்ரீபெரும்பூதூர் உடையவர் சந்நிதியில் எதிராஜ ஜீயராக எழுந்தருளியிருந்து கடைசி 10 வருஷ காலம் வானமாமலை மடம் ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஜீயர் சுவாமி நியமனத்தின் பேரில் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் மணவாளமாமுனிகள் சந்நிதியில் ஜீயராக எழுந்தருளி இருந்தார். பிருந்தாவனம் கோவர்த்தனபீடம் ஸ்ரீ உ. வே ரங்காச்சாரியர் சுவாமியின் திருப்பேரனாரான ஐந்தாவது பட்டம் சுவாமிக்கு இவர் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம் பண்ணியருளினார்.

சில மாதகாலம் திருமேனி பாங்கில்லாமல் ஜன்மபூமியான மணலூரில் எழுந்தருளியிருந்து நிசழும் ஆனி மீ முதல்தேதி க்ருஷ்ண சதுர்தசியன்று புதன் கிழமை திருநாடலங்கரித்தார்.

(சரம சுலோகம்)

அப்தேஸ்மிந் பிங்களாக்கயே மிதுநமுபகதே பாஸ்கரே க்ருஷ்ணபக்ஷே
தர்ஸாத் பூர்வத்ர தித்யாம் விதுஸுததிவஸே ரோஹிணீதாரகாயாம்.
தீபக்த்யாத்யைர் குணௌகைஸ ஸுரபிதஹ்ருதயஸ் ஸௌம்யஜாமாத்ருஸ்தாநீய: ஸ்ரீஸடாரிர்யதிபதிரகமத் வைஷ்ணவம் திவ்யதாம. [யோகி
பிங்களாப்தே த்வந்த்வக்ருஷ்ண சதுர்தச்யாம் புதேZஹநி,
ஸ்ரீஸடாரியதீந்த்ரோகாத் வரயோகி டதாம்புஜம்.

ஜீயர் ஸ்வாமியின் சரமகைங்கரியங்கள் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் குறையற நடந்தன.

இப்படிக்கு, மடம் ஸ்ரீகார்யதுரந்தரர்